

BIDT U?

4 preken

Door

J. C. RYLE

Vertaald door
J. H. den Boer

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2005

INHOUD

1. BIDT U?

Jezus zeide ook een gelijkenis tot hen, daartoe strekkende, dat men altijd bidden moet en niet vertragen. Lukas 18 : 1.

2. DE HOF DES HEEREN.

„Gij zijt een besloten hof”, Hooglied 4: 12.

3. HET VERSTROOIDE ISRAËL VERGADERD

'Hoort des HEEREN woord, gij heidenen! en verkondigt in de eilanden, die verre zijn, en zegt: Hij, Die Israël verstrooid heeft, zal hem weder vergaderen, en hem bewaren als een herder zijn kudde.' Jeremia 31:10.

4. EN ALZO ZAL GEHEEL ISRAËL ZALIG WORDEN

'En alzo zal geheel Israël zalig worden; gelijk geschreven is: De Verlosser zal uit Sion komen en zal de goddeloosheden afwenden van Jakob.' Romeinen 11:26.

1. BIDT U?

Jezus zeide ook een gelijkenis tot hen, daartoe strekkende, dat men altijd bidden moet en niet vertragen. Lukas 18 : 1.

Ik leg u een vraag voor, geliefde lezer, die deze twee zinrijke woorden bevat: *Bidt u?* Het is een vraag die niemand anders dan u beantwoorden kunt. Of u de openbare godsdienstoefeningen bijwoont of niet, weet uw predikant. Of u thuis uw huisgenoten uit Gods Woord voorleest, weet uw familie. Maar of u in de stille binnenkamer bidt of niet, dat weet God alleen.

Geliefde lezer, ik nodig u vriendelijk uit uw aandacht te bepalen bij het onderwerp dat ik wil behandelen. Zeg niet dat mijn vraag u beledigt. Wanneer uw hart oprecht is voor God, zal deze vraag uw eer niet te na komen. Wijs mijn vraag niet af met het antwoord: 'ik verricht dagelijks mijn gebeden.' Zijn gebeden verrichten en bidden is niet hetzelfde. Zeg ook niet dat mijn vraag overbodig is. Schenk mij enige ogenblikken uw aandacht, en ik zal u doen zien dat er 7 dringende redenen bestaan voor die vraag.

Ik vraag of u bidt:

1. Omdat ik het voor uw zaligheid nodig acht.
2. Omdat de gewoonte van het bidden een der zekerste kentekenen uitmaakt, dat men een gelovig christen is.
3. Omdat er in de godsdienst geen plicht meer verzuimd wordt, dan het gebed in de stille binnenkamer.
4. Omdat het gebed een handeling in het christendom is, waartoe wij ons dikwijls opgewekt moeten gevoelen.
5. Omdat een gedurig gebed het geheim is om in heiligmaking te vorderen.
6. Omdat het nalaten van het gebed een hoofdzaak is dat men afvallig wordt.
7. Omdat het gebed een der beste middelen is tot bereiking van geluk en tevredenheid.

1. Ten eerste vraag ik of u bidt, *omdat ik het voor uw zaligheid nodig acht.*

Ik spreek hier niet van kleine kinderen, ook niet van de toestand der heidenen. Ik weet het, wie weinig gegeven is, van die zal ook weinig geëist worden. Ik spreek in het bijzonder tot hen, die zich christenen noemen, in een land zoals het onze is. En van deze zeg ik, kan niemand, noch man, noch vrouw, hopen zalig te worden als hij niet bidt. Ik geloof en ben er vast van overtuigd, dat men alleen en nog eens alleen door genade zalig kan worden. Ik zou de moed hebben om een ongelovige op zijn sterfbed toe te roepen: „Geloof in de Heere Jezus Christus, slechts nu nog en u zult zalig worden”. Maar dat men het geloof deelachtig kan worden zonder te bidden, dat kan ik in mijn Bijbel niet vinden. Dat een mens vergeving voor zijn zonden zal ontvangen, die zijn hart nog nooit voor Hem heeft uitgestort, dat kan ik niet geloven. Ik geloof dat niemand OM zijn bidden zal zalig worden, maar ik geloof niet, dat iemand ZONDER gebed zalig wordt.

Om zalig te worden is het niet volstrekt noodzakelijk om de Bijbel te lezen. Men kan de kunde daartoe niet hebben, of blind zijn, en toch Christus toebehoren. Het is ook niet volstrekt noodzakelijk, dat men de openbare verkondiging van Gods Woord

bijwoont. Men kan op plaatsen wonen, waar Gods Woord niet verkondigd wordt. Men kan bedlegerig of doof zijn. Maar ditzelfde is niet geldig voor het gebed. Het is volstrekt noodzakelijk om zalig te worden, dat men bidt.

Vorsten en koningen, mensen van allerlei stand, allen moeten de behoeften van hun geest en hun lichaam op dezelfde wijze dienen. Niemand kan een ander voor zich laten eten, drinken of slapen. Niemand kan het alfabet voor zich laten leren. Al deze dingen moet een ieder voor zichzelf doen, het kan op geen andere wijze.

En juist zoals het met de geest en het lichaam is, zo is het ook met de ziel. Er bestaan zekere dingen die volstrekt noodzakelijk zijn voor de zaligheid der ziel. Iedereen moet deze dingen zelf verrichten. Een ieder moet zelf boete doen. Een ieder moet zelf tot Christus gaan. Een ieder moet zelf met God spreken en bidden. U moet het zelf doen, want het is een persoonlijke zaak. Hoe kunt u verwachten verlost te worden door een u onbekende God? En hoe kunt u God kennen zonder het gebed? U kunt niet met mensen omgaan noch hen leren kennen zonder met hen te spreken. U kunt niet met God omgaan, noch Hem in Christus leren kennen, zonder tot Hem te bidden. Wanneer u eenmaal bij Hem in de hemel wenst te zijn, dan moet u op aarde een van Zijn kinderen wezen. Indien u wenst een van Zijn kinderen op aarde te zijn, zo moet u bidden.

Waarde lezer, er zullen er velen op de jongste dag aan de rechterzijde van Christus staan. De uitverkorenen, die van de vier winden verzameld zijn, van het ene einde des hemels tot het andere, zij zullen een grote schare vormen die niemand tellen kan. Het overwinningslied, hetwelk uit hun mond weergalmt omdat zij verlost zijn, zal inderdaad heerlijk wezen. Het zal klinken als het ruisen vele wateren en geweldiger zijn dan donderslagen. Doch geen wanklank zal in dit lied vernomen worden. Die daar zingen, zullen met een hart en met een stem zingen. Hun ervaringen zijn dezelfde. Allen hebben geloofd. Allen zijn in het bloed van Christus gewassen. Allen zijn wedergeboren. Allen hebben gebeden. Ja, op aarde moeten wij bidden, of wij zullen nooit in de hemel kunnen jubelen. Wij moeten door de school des gebeds gaan, of wij zullen onbekwaam zijn om op de eeuwige Sabbatdag in het grote Halleluja mee in te stemmen.

Waarde lezer, niet bidden is hetzelfde als zonder God te zijn, zonder Christus, zonder genade, zonder hoop, zonder hemel. Dan zijt u op weg naar de hel. Kunt u u nog verwonderen, dat ik vraag: „Bidt u“?

2. Ten tweede vraag ik of u bidt, *omdat de gewoonte van het bidden een der zekerste kentekenen uitmaakt, dat men een gelovig christen is.*

Alle kinderen Gods op aarde zijn in dit opzicht gelijk. Van het ogenblik dat hun geloof leven en waarheid werd, baden zij. En gelijk nu het eerste levensteken van een kind dat geboren wordt het ademen is, zo is het bidden het eerste levensteken van een wedergeborene. Het is een van die algemene kentekenen van alle uitverkorenen Gods, „Zij roepen tot Hem dag en nacht“. De Heilige Geest, die hen tot nieuwe mensen geschapen heeft, wekt in hen het gevoel van het kinschap op en laat ze roepen: „Abba, lieve Vader“. De Heere Jezus, wanneer Hij ze wekt, geeft hun een stem en een tong en zegt tot hen: „Zijt niet meer stom“. God heeft geen stomme kinderen. Het behoort zo goed als tot hun nieuwe natuur, dat zij bidden, gelijk het voor een kindje past dat het weent. Ze zien dat ze de genade en barmhartigheid van God behoeven. Zij voelen hun zwakheid en nietigheid. Zij kunnen niet anders, zij moeten bidden.

Ik heb de gebeden van de mannen Gods in de Bijbel gelezen. Ik kan niet één vrome vinden, die niet een man des gebeds was. Ik vind het aangehaald als een kenmerk van de goddelozen, dat zij de Heere niet aanroepen. Doch ik vind als een hoofdtrek van de

kinderen Gods vermeld, dat zij de Naam van onze Heere Jezus Christus aanroepen. Ik heb het leven van vele uitnemende christenen gelezen. Sommigen van hen waren rijk, anderen arm. Enigen van hen waren geleerd en anderen weer niet. Sommigen waren Gereformeerden en Lutheranen, anderen waren Doopsgezinden en Hernhutters. Sommigen onder hen hielden een bepaald kerkgebruik bij hun godsdienstoefeningen er op na en anderen hielden dit weer niet voor noodzakelijk. Maar één ding hadden zij allen gemeen: *Zij waren mannen des gebeds.*

Ik lees de berichten van verschillende zendingsgenootschappen. Er komen bekeringen voor in Afrika, Nieuw-Zeeland, Hindoestan en Indië. De bekeerlingen zijn van natuur niet in elk opzicht aan elkander gelijk. Maar dit ene opvallende bemerk ik bij alle berichten: *De bekeerlingen bidden.*

Waarde lezer, ik ontken niet dat men zonder ernst en zonder oprechtheid bidden kan. Niet één ogenblik wil ik beweren, dat de daad van het bidden iets aangaande de toestand van de ziel bewijst. Gelijk in elk ander deel van de godsdienst is ook hierin veel schijn en huichelarij. Maar dit beweer ik, dat niet bidden een duidelijk bewijs is, dat iemand nog geen gelovig christen is. Hij kan zijn zonden niet werkelijk kennen. Hij kan God niet liefhebben. Hij kan zich niet als een schuldenaar voor Christus gevoelen. Hij kan niet naar heiligmaking streven. Hij kan niet verwachten eenmaal in de hemel te komen. Hij moet eerst wedergeboren worden. Hij moet eerst nog een nieuw mens worden. Hij mag zich beroemen op zijn geloof, maar u kunt ervan verzekerd zijn dat het niet anders dan gebabbel is zo hij niet bidt.

En verder zeg ik dat men bij alle waarachtige christenen de gewoonte en de ernst van het bidden aantreft. Men kan iets verkondigen zonder dat men het gelooft. Men kan godsdienstige boeken schrijven en prachtige toespraken houden en de schijn aannemen van veel goeds te verrichten en toch een Judas zijn. Maar zelden gaat iemand in de stille binnenkamer en stort daar zijn ziel voor God uit, zonder dat hij het ernstig meent. De Heere Zelf heeft op het gebed Zijn zegel gedrukt, als het beste bewijs van een waarachtige bekering.

Toen Ananias door de Heere tot Saulus in Damaskus gezonden werd, gold ook de getuigenis: „Zie, hij bidt” tot een waarachtig kenteken van Saulus bekering. Ik weet wel dat er veel in het hart van een mens kan omgaan, voordat hij er toe komt om te bidden. Hij kan veel overtuigingen, wensen, bedoelingen, plannen en wat dies meer zij hebben, maar dit alles is onzeker. Want dit kan men ook bij goddeloze mensen aantreffen. In veel gevallen duren zij niet langer dan een morgenwolk die vergaat. Een ernstig, levendig gebed van een gebroken en geknakte ziel, heeft de rechte waarde bij God.

Ook weet ik dat de verkiezing Gods ter zaligheid van voor de grondlegging der wereld is. Ik weet dat de Heilige Geest hen op de juiste tijd roept en hen in vele gevallen trapsgewijze tot de gemeenschap van Christus brengt. Maar het menselijk oog kan slechts over datgene oordelen wat hij ziet. Ik kan niet één gerechtvaardigd noemen, totdat hij gelooft. Ik behoef niet te zeggen dat iemand gelooft totdat hij bidt. Ik kan geen stom geloof begrijpen. Het eerste werk en de eerste daad van het geloof is het spreken tot God. Het geloof is voor de ziel, wat het leven voor het lichaam is. Het gebed is voor het geloof, wat de adem voor het leven is. Hoe een mens kan leven en niet ademen, dat gaat boven mijn verstand. En hoe een mens geloven kan en niet bidden, dat begrijp ik evenmin.

Waarde lezer, verwondert u niet, wanneer de Evangeliedienaars dikwijls stilstaan bij het belangrijke van het gebed. Dit is het puntje waarop we u willen brengen. Wij willen weten of u bidt. Uw oordeelvellingen over de leer mogen juist zijn, uw liefde voor het protestantisme moge vurig zijn, maar dit kan toch niet anders zijn dan een

zekere kennis van een leerstelling of van een partijgeest. Wij verlangen te weten of u werkelijk bekend zijt met Gods genadetroon, en of u TOT God even zo goed kunt spreken als OVER God.

Lezer, wilt u weten of u waarlijk een christen zijt? Dan zijt u ervan verzekerd dat mijn vraag: Bidt u? van het grootste belang is.

3. Ten derde vraag ik of u bidt, *omdat er in de godsdienst geen plicht meer verzuimd wordt, dan het gebed in de stille binnenkamer.*

Wij leven in een tijd waarin veel voor de godsdienst gedaan wordt. Het Evangelie wordt op veel meer plaatsen verkondigd dan vroeger. En nochtans wordt het gebed in de stille binnenkamer zeer dikwijls vergeten. Ik zou voor een paar jaar niet zo gesproken hebben. Ik dacht in mijn onwetendheid dat de meeste mensen baden. Maar nu denk ik daar anders over. Ik ben tot de overtuiging gekomen, dat het grootste gedeelte van de christenen in het geheel niet bidt.

Ik weet, dat klinkt zeer opvallend en het zal velen verbazen. Maar ik ben overtuigd, dat het gebed juist voor een van die dingen gehouden wordt, die vanzelf spreken, en juist zulke dingen worden o zo dikwijls vergeten. Immers, het bidden is voor een ieder persoonlijk, en hoe dikwijls gebeurt het niet in zulke gevallen dat zo'n zaak door weinigen wordt gedaan. Het is een geheim gesprek tussen God en onze zielen dat geen oog ziet en daarom zo gemakkelijk wordt verzuimd.

Ik geloof dat duizenden mensen nooit een gebed uitspreken. Zij eten, drinken en slapen. Zij staan op, gaan naar hun eigen arbeid en keren 's avonds weer naar hun eigen woningen terug. Zij zien Gods zon; zij verheugen zich over Gods genadegaven; zij hebben een sterfelijk lichaam; zij hebben het oordeel en de eeuwigheid voor zich; maar zij spreken nooit met God. Zij leven als de dieren op het veld, die eenmaal sterven als schepselen zonder ziel. Zij hebben niet één woord tot Hem te zeggen, in Wiens hand hun leven en adem is en uit Wiens mond zij eenmaal op de jongste dag hun oordeel zullen horen met het: *'Ik heb u nooit gekend'*. Hoe vreselijk is dit niet? Ik geloof dat er duizenden en duizenden zijn, wier gebeden niets anders dan formulieren zijn, of uit het hoofd geleerde gebeden, zonder enige gedachten te hebben wat ze beduiden. Sommigen zeggen haastig een paar zinnen op, die zij in de kinderkamer nog geleerd hebben. Anderen houden het voor voldoende de geloofsbelijdenis op te zeggen, en zij vergeten dat daarin geen bede vervat is. Sommigen bidden *het 'Onze Vader,'* maar zonder de minste wens te koesteren dat hun bidden verhoord zal worden. Velen van degenen die schone gebeden gebruiken, dreunen ze op als ze naar bed gaan, of prevelen ze des morgens onder het wassen en aankleden. Zulke mensen mogen denken wat ze willen, maar ze kunnen daarvan verzekerd zijn dat dit in de ogen van God geen bidden is. Woorden, die zonder aandoening des harten opgezegd worden, zijn voor God van evenveel waarde als het geschreeuw van de arme heidenen voor hun afgodsbeelden. Waar geen hart is, daar mag lippen en tongenwerk verricht worden, maar een bidden tot God is het niet. Het is geen gebed. Zonder twijfel heeft een Saulus vele lange gebeden opgezegd, voordat de Heere hem ontmoette op de weg naar Damaskus. Maar niet vóór zijn hart gebroken was zei de Heere van hem: „Zie, hij bidt”.

Mijn waarde lezer, verwondert u dit? Let eens op en ik wil u doen zien dat ik reden heb om zo te spreken. Meent u soms dat mijn beweringen overdreven en onhoudbaar zijn? Schenk mij uw welwillende aandacht en ik wil u bewijzen dat ik de zuivere waarheid zeg. Hebt u soms vergeten dat het geheel tegen de natuur is om te bidden? De gedachte van de natuur is vijandig tegenover God. Het verlangen om God niet te genaken, om niets met Hem te doen te hebben, ligt in het hart van de mens. Zijn

gevoel voor Hem is niet liefde maar vrees. Waarom zou zo'n mens bidden, wanneer hij geen levendig gevoel heeft van zijn zonden, geen lust in de geestelijke dingen. Geen verlangen naar heiligmaking en naar de hemel? Van al deze dingen voelen en weten de meeste mensen niets. De grote menigte wandelt op de brede weg, die tot het verderf leidt. Dat kan ik niet vergeten. Daarom durf ik zeggen en beweren: *ik geloof dat weinig mensen bidden.*

Hebt u vergeten dat er honderden zijn, die eerder een bolwerk zouden bestormen, dan openlijk te bekennen dat hun bidden een gewoonte is? Duizenden, wanneer zij met een onbekende op dezelfde kamer moesten slapen, zouden zich te bed begeven zonder te bidden. Goed te kunnen rijden, schieten, zich mooi te kunnen kleden, voor geleerd en aardig door te gaan, dit alles wordt gedaan, maar niet het bidden. Ik kan mij niet voorstellen dat er een gewoonte bestaat, waarvoor zich zovelen schamen als voor het bidden. Ik geloof dat er weinig mensen zijn die bidden.

Hebt u soms vergeten welk een leven vele mensen leiden? Kunnen wij werkelijk geloven, dat mensen dag en nacht tegen de zonde bidden, wanneer wij zien dat zij moedwillig zondigen? Kunnen wij geloven dat zij God werkelijk om Zijn genade bidden, wanneer zij niet in het minst tonen te verlangen om Hem te dienen?

O nee, het is zo duidelijk als de zon, dat het grootste gedeelte van de mensen óf God om niets bidden, óf niet menen wat zij zeggen indien zij bidden. En dit is hetzelfde. Bidden en zondigen kan nooit in het hart samen wonen. Het gebed zal de zonde verteren, maar de zonde zal het gebed verstikken. Dat kan ik niet vergeten. Ik zie op het leven van de mensen. Ik geloof dat er weinigen bidden.

Hebt u vergeten wat voor een dood vele mensen sterven? Hoe velen schijnen als zij de dood tegemoet gaan met God onbekend te zijn. Ze zijn niet alleen onwetend wat Zijn Woord aangaat, maar ook onbekwaam om tot Hem te spreken. Zij tonen een onhandigheid en een angst om tot Hem te naderen. Ze schijnen iets geheel nieuws te ondernemen. Het is of ze een kennismaking met God behoeven, alsof zij vroeger nooit met Hem gesproken hebben.

Ik herinner mij een dame, die in haar laatste ziekte verlangde om door een predikant bezocht te worden. Zij vroeg hem met haar te bidden. Hij vroeg haar om wát hij zou bidden. Zij wist het niet en kon het niet zeggen. Zij was niet in staat om hem iets te noemen, wat hij van God voor haar ziel zou vragen. Alles wat zij scheen te verlangen, was de wijze waarop een predikant bad.

Ik kan dit volkomen begrijpen. Het sterfbed is een groot onthuller van geheimen. Ik kan niet vergeten wat ik bij zieken en stervenden gezien heb. Dat brengt mij ertoe om te geloven dat er weinigen bidden.

Waarde lezer, ik kan niet in uw hart kijken. Ik ken in geestelijke dingen uw geschiedenis niet. Maar door wat ik er van in de Bijbel lees, en in de wereld zie, ben ik er zeker van, dat ik u geen noodzakelijker vraag kan voorleggen dan deze: „Bidt u?”

4. Ten vierde vraag ik u of u bidt, *omdat het gebed een handeling in het christendom is, waartoe wij ons dikwijls opgewekt moeten gevoelen.*

Alles is van Gods zijde gedaan om het gebed gemakkelijk te maken, wanneer de mensen het slechts wilden beproeven. Alles is van Gods kant gereed. Iedere tegenwerping is vooruit al beantwoord. Iedere moeilijkheid is vooruit al gezien. De kromme wegen zijn recht en de oneffen wegen zijn effen gemaakt. Geen enkele verontschuldiging geldt voor de mens die niet bidt.

Er bestaat een weg waarlangs ieder mens, hoe zondig en onwaardig hij ook mag zijn, tot God de Vader kan naderen. Jezus Christus heeft deze weg geopend door het offer

dat Hij voor ons aan het kruis heeft volbracht. Gods heiligheid en gerechtigheid behoeft de zondaars niet te verschrikken en terug te houden. Zij behoeven slechts God aan te roepen in Jezus Naam. Zij behoeven slechts Jezus verzoenend bloed tot toevlucht te nemen. En zij zullen God op de troon der genade vinden, bereid om naar hen te horen. Jezus is een onfeilbare geloofsbrief voor onze gebeden. In die Naam kan de zondaar tot God met vrijmoedigheid naderen en Hem aanroepen. God heeft beloofd Hem te verhoren. Lezer, bedenk dit. Is dit niet een aanmoediging?

Er bestaat een Middelaar, Die steeds gereed staat de gebeden van degenen voor te dragen die Hem daarom vragen. Deze Voorspreker is Jezus Christus. Hij heiligt onze gebeden door de wierook van Zijn almachtige Voorspraak. En aldus geheiligd stijgen zij als een liefelijke geur tot de troon van God op. Behoeftig, gelijk ze in zichzelf zijn, worden ze rijk en machtig in de hand van onze Hogepriester. De banknoot zonder handtekening er onder is niets anders dan een waardeloos papier. Eén pennentrek verleent de gehele waarde. Het gebed van een arm Adamskind alleen is van generlei kracht, maar door des Heeren hand ondertekend van grote waarde.

Er leefde in Rome eens een ambtenaar, die zijn deuren altijd open liet staan, om ieder Romeins burger te ontvangen die zijn hulp behoefde. Zo is juist het oor van onze Heere Jezus Christus, dat altijd open staat voor degenen, die naar genade en ontferming verlangen. Het is Zijn ambt om hen te helpen. Hun gebed is Zijn vreugde.

Waarde lezer, bedenk dit. Is dat niet een bemoediging?

De Heilige Geest is altijd bereid onze zwakheid bij het gebed te verhelpen. Het is een gedeelte van Zijn ambt om ons bij te staan in onze pogingen om met God te kunnen spreken. We behoeven niet terneergeslagen en ontmoedigd te worden door de vrees dat wij niets weten te zeggen. De Heilige Geest zal ons woorden ingeven, wanneer wij slechts Zijn hulp willen zoeken. Hij zal ons gedachten ingeven die ademen, en woorden die gloeien. De gebeden van het volk van God zijn ingevingen van Gods Geest. Het zijn werken van de Heilige Geest, die in hen arbeiden als een Geest van genade en van gebed. Zonder twijfel mag Gods volk hopen verhoord te worden. Niet slechts zij alleen zijn het die bidden, maar ook de Heilige Geest bidt in hen. Lezer, bedenk dat. Is dit geen bemoediging?

Er zijn overgrote en kostelijke beloften voor degenen die bidden. Wat bedoelde de Heere Jezus er mee, toen Hij de woorden sprak: „Bidt en u zal gegeven worden, zoekt en u zult vinden, klopt en u zal opengedaan worden”. En: „Al wat u zult begeren in het gebed, gelovende, zult u ontvangen”. En: „Alles wat u bidden zult in Mijn Naam, dat zal Ik u geven?” Waarde lezer, overdenk deze uitspraken van de Heilige Schrift. Wanneer dat niet een bemoediging is, dan hebben deze woorden geen betekenis.

Er zijn heerlijke voorbeelden van de kracht en de macht van het gebed in de Heilige Schrift. Niets is er voor het gebed te groot of te moeilijk om het te kunnen volbrengen. Het heeft dingen tot stand gebracht, die onmogelijk en onbereikbaar toeschenen. Het heeft overwinningen over vuur, lucht, aarde en water behaald.

Het gebed heeft de Rode Zee geopend. Door het gebed kwam er water uit de rots. Het gebed veranderde de raad van Achitofel in dwaasheid.

Terecht kon Maria, Schotlands koningin, zeggen: „Ik ben meer bevreesd voor de gebeden van John Knox dan voor een leger van 10.000 mannen.”

Velen zijn op het gebed bekeerd. „Een kind van zoveel gebeden zal nooit verloren gaan”, zei een oude christen tot de moeder van Augustinus. Gebed, arbeid en geloof kunnen alles tot stand brengen. Niets schijnt onmogelijk wanneer iemand het kindschap Gods bezit. Laat mij u wijzen op een merkwaardige plaats in de Bijbel. Zolang Abraham voor Sodom om genade bad, spaarde God de stad. Hij hield niet eerder op met haar te sparen tot Abraham ophield met bidden.

Waarde lezer, bedenk dit. Is dit niet een aanmoediging? Wat kan iemand nog meer verlangen, om hem te bewegen een stap op de smalle weg te doen, dan alles wat ik hem over het gebed gezegd heb? Wat kon er nog gedaan worden, om het pad tot de genadetroon te effenen en alle oorzaak voor struikelen voor de zondaar uit de weg te ruimen? Voorzeker, wanneer de duivels in de hel zo'n deur voor zich hadden openstaan, zij zouden van vreugde huppelen en hun grootste heldenlied zouden zij van blijdschap aanheffen.

Waar wil de mens dan tenslotte zijn hoofd neerleggen, die zulke heerlijke beloften en aanmoedigingen versmaadt? Wat kan van de mens gezegd worden die, na al deze dingen vernomen te hebben, sterft? Nietwaar, mijn lezer, ik mag wel vertrouwen dat u zo'n mens niet bent, ik mag wel vragen of u bidt.

5. Ten vijfde vraag ik u of u bidt, *omdat een gedurig gebed het geheim is om in heiligmaking te vorderen.*

Ontegenzeggelijk is er een zeer groot onderscheid onder de gelovige christenen. Er bestaat een oneindige afstand tussen de voorsten en achtersten in 't heirleger van God. Ze strijden allen dezelfde strijd. Maar hoeveel dapperder strijden sommigen bij anderen vergeleken. Zij arbeiden allen in het werk des Heeren, maar hoeveel meer werkt de een dan de ander! Zij zijn allen een licht des Heeren, maar hoeveel helderder blinkt de een dan de ander! Ze haasten zich allen hetzelfde doel te bereiken, maar hoeveel eerder komt de een dan de ander aan! Ze hebben allen dezelfde Heere en Heiland lief, maar hoeveel de een meer dan de ander! Ik vraag aan ieder gelovig christen, of dit niet het geval is. Is dit niet zo?

Er zijn er onder het volk van God die nooit vooruit schijnen te komen sinds ze bekeerd zijn. Ze zijn wedergeboren maar blijven hun leven lang onmondige kinderen. Ze zijn leerlingen van Christus school, maar komen niet verder dan het ABC en blijven altijd in de laagste klas zitten. Het ene jaar na het andere ziet men hen aan dezelfde zonde verslaafd. Men bemerkt aan hen dezelfde verkeerde gewoonten van weleer. Men bespeurt bij hen hetzelfde gebrek aan geestelijke honger, dezelfde tegenzin in de prediking naar de Schriften en dezelfde afkeer tegen krachtige spijs. Dezelfde kinderlijke aard, dezelfde zwakte, dezelfde kleinmoedigheid, dezelfde behoefte die men reeds voor tien jaar bemerkte.

Zij zijn weliswaar pelgrims, doch zoals de oude Gibeonieten waren, hun brood is altijd droog en beschimmeld, hun schoenen zijn steeds oud en gelapt en hun kleren steeds verscheurd en versteld. Ik zeg het met kommer en droefheid. Maar ik vraag aan een ieder gelovig christen: Is het niet waar?

Anderen zijn er onder het volk van God, die altijd de eersten schijnen te zijn. Zij groeien gelijk het gras na de regen. Zij zijn steeds aan de spits gelijk een Gideon. Ofschoon soms vermoeid, doch steeds verder strevend. Zij komen steeds nader tot hun doel en gaan voort van genade tot genade, van kracht tot kracht tot geloof. Iedere keer wanneer men hen ontmoet, schijnen de geestelijke dingen groter en sterker te zijn. Ieder jaar blijken ze meer te zien, meer te weten, vaster te geloven en meer vertrouwen te stellen in hun godsdienst. Zij hebben niet alleen goede werken als tekenen van hun geloof aan te wijzen, maar ze zijn er ook ijverig mee bezig. Zij doen niet alleen iets goeds, maar ze zijn onvermoeid in het goeddoen. Zij beginnen iets groots en zij volbrengen iets groots. Wanneer het mislukt, zo proberen zij het opnieuw en indien zij vallen zo staan zij spoedig weer op. En bij dit alles houden zij zich voor onnutte dienstknechten en menen dat zij niets tot stand kunnen brengen. Dat zijn degenen die de godsdienst liefelijk en schoon in aller ogen maken. Zij oogsten lof in, zelfs van de onbekeerden en bezitten de hoogachting van de zelfzuchtige kinderen van

de wereld. Het zijn personen wier nabijheid en omgang reeds verkwikt. Indien men hen ontmoet, zou men geloven dat zij, gelijk Mozes, juist zoëven uit Gods tegenwoordigheid kwamen. Wanneer men van hen scheidt, zo gevoelt men zich door hun gezelschap verwarmd, alsof onze ziel bij een vuur geweest was. Ik weet het, zulke christenen zijn er niet veel, maar ik vraag: *Is het niet zo?*

Maar hoe kunnen wij nu het onderscheid verklaren dat ik zojuist beschreven heb? Wat is de oorzaak dat sommige gelovigen zoveel meer goeds tentoon spreiden dan de anderen? Ik geloof te kunnen zeggen waar het onderscheid vandaan komt, namelijk van de verschillende gewoonten omtrent het bidden. Ik geloof dat degenen die in de heiliging traag zijn weinig, en daarentegen degenen die daarin toenemen veel bidden.

Ik kan mij voorstellen, dat deze mening sommige lezers zal verbazen. Ik twijfel daaraan niet, dat velen het sterk worden en wassen in de heiligmaking, als een bijzondere gave van God aanzien, die slechts weinigen ten deel valt. Zij vinden het heerlijk, wanneer zij een voorbeeld in hun nabijheid gewaar worden. Maar dat zij in het bereik van een ieder ligt, die gedachte schijnt nooit bij hen opgekomen te zijn. Kortom, zij houden het voor een soort van monopolie, dat slechts weinig gelovigen ten deel valt, maar zeker niet allen.

Ik geloof intussen, dat dit een zeer gevaarlijke dwaling is. Ik geloof dat geestelijke, zowel als natuurlijke grootte veel meer van het gebruik van de middelen afhangt, die in iemands bereik zijn, dan van iets anders.

Het spreekt vanzelf, dat wij ongetwijfeld geen wonderlijke gebedsverhoring in geestelijke gaven mogen verwachten. Maar dit bedoel ik: Indien iemand eerst tot God bekeerd is, zo hangt het veel van zijn eigen vlijt, in de oefening van Gods gegeven middelen af, of hij in de heiligheid toeneemt of niet. Maar op goede gronden beweert ik, dat het hoofdmiddel, waardoor de meeste gelovigen in de Kerk van Christus groot geworden zijn, de gewoonte van het naarstige bidden in de stille binnenkamer is geweest.

Lees de geschiedenis van Gods uitnemende dienaars, hetzij in de Bijbel of ergens anders. Lees wat er van Mozes, David, Daniël en Paulus geschreven staat. En wat van een Luther, Calvijn en van andere Kerkhervormers verteld wordt. En verder wat er van de bijzondere godsdienstoefeningen van een Johann Arndt, Spener en Terstegen bericht wordt. Zeg mij of van genoemde mannen en martelaren er een geweest is die niet dit kenmerk droeg dat hij een man des gebeds was. O lezer, ik verzeker u, het gebed vermag veel.

Door het gebed verkrijgt men nieuwe inwerkingen van de Heilige Geest. Hij alleen begint het werk der genade in het hart van de mens. Hij alleen kan het voortzetten en de wasdom geven. Maar God verlangt van ons, dat wij er Hem om bidden. En zij, die er Hem het meest om bidden, zullen altijd het rijkste Zijn invloed ervaren.

Het gebed is het zekerste bolwerk tegen de duivel en de aanvallen van de zonde. Een zonde zal zich nooit in de ziel vast nestelen wanneer men er ernstig tegen strijdt. De duivel zal nooit lang over ons heersen, zo wij de Heere maar bidden. Doch dan moeten wij ook ons ziektegeval geheel aan onze Hemelse Arts voorleggen, en Hij zal ons Zijn dagelijkse hulp schenken. Wij moeten de duivel die in ons heerst voor de voeten van Christus slepen en Hem smeken om hem in de hel terug te jagen.

Waarde lezer, wenst u in de genade en heiligmaking toe te nemen? Wees verzekerd, indien u het wenst, zo kan er voor u geen belangrijker vraag zijn dan deze: Bidt gij?

6. Ten zesde vraag ik u of u bidt, *omdat het nalaten van het gebed een hoofdzaak is dat men afvallig wordt.*

Het komt voor dat mensen in de godsvrucht teruggaan nadat zij een goede vordering

gemaakt hebben. Veel mensen lopen een tijdlang op de smalle weg en keren dan gelijk de Galaten terzijde en vallen in valse leringen. Sommige mensen belijden Hem, zolang hun gevoelens warm zijn gelijk een Petrus en verloochenen spoedig daarop hun Heere in de ure der verzoeking.

Anderen verlaten de eerste liefde, gelijk de Efeziërs, of verkoelen in hun ijver tot het goede, gelijk Markus de reisgenoot van Paulus. En weer anderen volgen een apostel een lange tijd, maar verlaten hem dan, gelijk een Demas, omdat zij de wereld weer lief gekregen hebben.

Een afvallige is een beklagenswaardig wezen. Van alle ongelukken die een mens kunnen treffen, vind ik afval het ergste. Een gestrand schip, een tuin vol onkruid, een harp zonder snaren, een vervallen kerk, dit is alles treurig om te zien. Maar afval van God is het meeste te betreuren.

Dat de genade nooit uitgeblust wordt, en de gemeenschap met Christus nooit zal opgeheven worden, daaraan twijfel ik niet. Maar ik geloof dat een mens zover kan afvallen, dat hij zijn eigen genade uit het oog verliest en aan zijn eigen heil twijfelt. En wanneer dat niet de hel is, zo komt het er toch zeker vandaan. Een kranke ziel, een gemoed vol droefenis, een overdenking vol van zelfverwijtingen, dit alles is een voorsmaak van de hel. Het is een hel op aarde. Voorzeker, de uitspraak van een wijze man is waar en van groot gewicht: „Een dartel mens, dat wil zeggen, iemand die afkerig van hart is, zal door zijn misstappen boeten”.

Wat is nu de oorzaak waardoor de mensen veelal afvallig worden? Ik geloof als algemene regel, dat een van de hoofdoorzaken wel is, het verzuimen van het gebed in de stille binnenkamer. Het spreekt vanzelf dat de geheime geschiedenis van de afvalligen tot op de jongste dag verborgen zal blijven. Ik kan slechts als een dienaar van Christus en een onderzoeker des harten mijn mening zeggen. Deze mening is, ik herhaal het uitdrukkelijk, dat het afvallig worden in de regel het eerst begint met het verzuimen van het gebed.

In de Bijbel lezen zonder gebed, predikaties aanhoren zonder gebed, reizen zonder gebed, een huwelijk sluiten zonder gebed, een woonplaats kiezen zonder gebed, vriendschap sluiten zonder gebed, het dagelijks gebed afroffelen, dit alles zijn de verschillende wijzen van teruggang, waardoor menig christen in een toestand van geestelijke verlamming verzinkt, of het punt bereikt waarop God het toelaat dat hij tot een ontzettende val komt. Dit is de weg waardoor men afvallig wordt. En dikwijls is de eenvoudige geschiedenis deze: Ze verzuimden het gebed.

Waarde lezer, wees ervan overtuigd, dat de mensen in het geheim tevoren reeds afvallen eer het zich openbaart. Lang tevoren zijn ze op hun knieën reeds afvallig, eer ze het in de ogen der wereld blijken. Gelijk een Petrus, voldoen zij niet eerst aan het bevel des Heeren om te waken en te bidden, en verliezen daarna evenals hij hun sterkte in de Heere, wanneer de ure der verzoeking nadert. De wereld bemerkt hun val en bespot hen. Maar de wereld weet niets van de ware oorzaak.

Ja, mijn lezer, wanneer u inderdaad een christen zijt, zo ben ik ervan verzekerd dat u nooit afvallig zult worden. Maar indien u niet wenst een afvallig christen te worden, zo gedenk aan de vraag die ik u voorleg: *Bidt u?*

7. Tenslotte vraag ik of u bidt, *omdat het gebed een der beste middelen is tot bereiking van geluk en tevredenheid.*

Wij leven in een wereld die rijk is aan smart. Haar toestand is altijd zo geweest. Er bestaat nu eenmaal geen zonde zonder smart. Slechts weinigen zijn er die lang leven zonder smart en zorgen van de een of andere aard. Ons lichaam, onze bezittingen, zo we die hebben, onze familie, onze vrienden, ons werelds beroep, dit alles zijn bronnen

van zorgen en smart. Ziekte, sterfgevallen, verliezen, ondank, dit zijn alledaagse dingen. Wij kunnen niet zonder hen door dit leven komen. Hoe meer wij liefhebben des te meer hebben wij te wenen. En wat is nu het beste middel tegen een vrolijk opge-reimd humeur in zo'n wereld? Hoe zullen wij door dit tranendal heenkomen? Ik weet geen beter middel dan de gewoonte om alles in het gebed voor God neer te leggen.

Het is de eenvoudigste raad die de Bijbel ons geeft, zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament. Wat zegt de Psalmist? „Roep Mij aan in de dag der benauwdheid, Ik zal er u uithelpen”. „Werp al uw zorg op de Heere”. Wat zegt de apostel Paulus: „Wees in geen ding bezorgd, maar laat uw begeerten in alles, door bidden en smeken met dankzegging bekend worden bij God”. Wat zegt de apostel Jakobus? „Is iemand onder u in lijden, dat hij bidde”. Dat was de gewoonte van alle mannen Gods die wij in de Heilige Schrift beschreven vinden. De enige weg in een wereld als deze, om waarlijk gelukkig te zijn is, om al onze zorgen op God te werpen. De poging om hun last zelf te dragen, is wat de gelovigen zo droevig stemt.

Een Vriend is er die steeds erop uit is ons te helpen, indien wij slechts onze noden en zorgen voor Hem willen blootleggen. Een Vriend, die het hart van de mens kent, want Hij heeft 33 jaar onder ons als mens geleefd. Een Vriend, die wenen kon met de wenenden, want Hij was een Man vol smarten. Een Vriend, die ons helpen kan, want nooit was er een aardse nood waarvoor Hij geen raad wist. Deze Vriend is Jezus Christus.

De weg om gelukkig te worden is om de harten steeds voor Hem open te leggen. O, waren wij toch allen gelijk aan die arme christenneger die, als men hem dreigde of strafte, slechts dit antwoordde: „Ik moet het aan mijn Heiland zeggen”.

Jezus kan en zal ook allen gelukkig maken die op Hem vertrouwen en Hem aanroepen. Hij kan hen de vrede des harten schenken, zelfs in de gevangenis. Tevredenheid in armoede. Vreugde bij het verlies van het liefste en het dierbaarste. Troost aan de rand van het graf. Er is volheid van genade in Hem, vooral voor Gods kinderen. Een volheid die bereid is voor een ieder die gelooft en Hem daarom bidt.

Och, wanneer de mensen het maar wilden begrijpen, dat het geluk toch niet van uiterlijke en tijdelijke omstandigheden afhangt, maar van de toestand van het hart. Het gebed kan ons een deur openen, ofschoon de weg voor ons verspert schijnt te zijn. Het kan ons iemand zenden, die daar zegt: „Dit is de weg die u gaan moet”.

Het gebed kan een straal van hoop achterlaten, wanneer al onze vooruitzichten duister schijnen. Het kan iemand zenden die tot ons zegt: „Steun op Mij, Ik zal u helpen”. Het gebed kan ons troost verschaffen, wanneer het dierbaarste ons ontnomen wordt en wanneer de wereld ons een moeras toeschijnt. Ach, waren de mensen toch niet gelijk als een Hagar in de woestijn, zo blind, dat zij de bron des levenden waters niet naast zich zagen.

Toepassing

Geliefde lezer, ik wens dat u gelukkig mag zijn. Ik weet ik kan geen nuttiger vraag tot u richten dan deze: Bidt gij? En nu, mijn lezer, ik ben verzekerd dat ik over iets gesproken heb, dat ernstig dient overwogen te worden. En God geve dat deze overdenking strekken mag tot een rijke zegen van uw onsterfelijke ziel.

(1) Laat mij nu nog een afscheidswoord richten tot degenen die niet bidden.

Ik mag niet veronderstellen dat allen die dit boekje lezen, mensen zijn die bidden. Wanneer u geen bidder bent, zo laat mij heden om Gods wil tot u spreken. Waarde lezer, u die niet bidt, ik kan u slechts waarschuwen, maar ik waarschuw u ernstig, zeer ernstig. Ik waarschuw u, omdat u in een toestand verkeert die u naar de hel brengt.

Want indien u in uw tegenwoordige toestand zou sterven, dan waart u een verloren ziel. U zult dan ten jongsten dage opstaan om voor eeuwig ongelukkig te zijn. Ik waarschuw u, omdat u zonder gebed leeft en er daarom geen verontschuldiging voor u op die dag zal te vinden zijn.

Zeg niet, *ik weet niet wat ik bidden zal*. Het gebed toch is het eenvoudigste in de godsdienst. Bidden is niets anders dan met God spreken. Men behoeft daarom geen geleerdheid te bezitten, of wetenschappelijke opleiding te hebben genoten. Niets is daarvoor nodig dan een hart en een goede wil. Het zwakste kind kan wenen wanneer het honger heeft. De armste bedelaar kan zijn hand naar een aalmoes uitstrekken en behoeft niet naar deerniswekkende woorden te zoeken. De domste kan iets vinden om het aan God te zeggen, indien hij slechts lust daartoe heeft.

Zeg ook niet, *ik heb geen geschikte plaats om te bidden*. Iedereen kan daarvoor een geschikte plaats vinden indien hij slechts wil. Onze Heere bad op een berg, Petrus op de zolder, Izak op het veld, Nathanaël onder de vijgenboom, Jona in de buik van de walvis. Iedere plaats kan een stille binnenkamer worden, een bidvertrek, een Bethel, een heiligdom waar God woont.

Zeg niet, *ik kan niet eerder bidden voordat ik het geloof en een nieuw hart bezit; ik moet daarop wachten*. Dat is zonde op zonde stapelen. Het is erg genoeg onbekeerd te zijn en ter helle te varen. Het is nog erger om te zeggen: Ik weet het, maar ik wil niet om genade smeken. Dit is een voorwendsel, waarvoor u geen grond in de Heilige Schrift vindt. „Zoekt de Heere”, zegt de profeet Jesaja, „terwijl Hij te vinden is; roept Hem aan, terwijl Hij nabij is”. Tot Simon de tovenaer zegt Petrus: „Bekeert u en bidt God”. Wanneer u het geloof en een nieuw hart begeert, zo roept de Heere erom aan. Alleen de poging om te bidden, heeft reeds dikwijls een dode ziel levend gemaakt.

Ach lezer, u die niet bidt, wie en wat zijt u dat u niets van God wilt vragen. Hebt u een verbond met de dood en de hel gesloten? Zijt u het eens geworden met de engel des doods? Hebt u geen zonden die vergeven moeten worden? Vreest u niet voor de eeuwige pijn? Hebt u geen verlangen naar de hemel? Ach, mocht u toch ontwaken uit uw zondenslaap. Ach, mocht u u toch bekeren en God aanroepen. Ach, eenmaal zal er een dag aanbreken, waarop velen zullen roepen en bidden: „Heere, Heere, doe ons open”, maar te laat, voor eeuwig te laat. Lezer, in alle liefde waarschuw ik u. Wacht u, dat zulks niet het einde voor uw ziel moge zijn. Ook u is het heil nabij. Verlies de hemel niet, doordat u niet gebeden hebt.

(2) *Laat mij nu een woord spreken tot degenen die ernstig verlangen bekeerd te worden, maar niet weten hoe ze zullen beginnen.*

Ik kan niet anders dan hopen dat sommige lezers in zo'n gemoedstoestand verkeren. En was er slechts één onder, zo moet ik hem aanmoedigen en raad geven. Bij elke reis moet een eerste stap gedaan worden. Zo ook voor de reis naar het hemelse Vaderland. Hij moet ten dage dat hij deze aanvaardt eerst bidden. Bij ieder gebouw moet de eerste steen gelegd worden. De bouw van de ark van Noach duurde 120 jaren. En toch was er een dag dat Noach zijn bijl aan de eerste boom legde, om te kunnen bouwen. De tempel van Salomo was een prachtig gebouw. En toch was er een dag, dat de eerste steen aan de voet van de berg Moria werd gelegd. Het bouwen van de Heilige Geest aan het hart des mensen wordt dan eerst zichtbaar wanneer hij zijn hart voor God uitstort.

Waarde lezer, wanneer u het heil van uw ziel zoekt en weten wilt wat u doen moet, zo raad ik u aan heden nog naar de Heere Jezus te gaan, aan de eerste verborgen plaats Hem in het gebed aan te roepen, om zo doende uw ziel te redden.

Zeg Hem dat u gehoord hebt: „Deze neemt de zondaars aan!” Dat Hij gezegd heeft: „Wie tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen”. Zeg tot Hem dat u een arm, ellendig, onwaardig zondaar bent en tot Hem komt, in vertrouwen op Zijn uitnodiging. Zeg tot Hem, dat u geen hoop op redding hebt, indien Hij u niet uitredt.

Smee Hem dat Hij u van de schuld en heerschappij der zonden verlosse. Smee Hem om al uw zonden te vergeven en u te wassen in Zijn bloed. Smee Hem u een nieuw hart te geven en de Heilige Geest in u te planten. Smee Hem u geloof en genade te verlenen, om Zijn jongere en dienaar te worden van nu aan tot in eeuwigheid.

Ach lezer, ga nog heden tot Hem en zeg dit alles aan Hem wanneer het u werkelijk ernst is om uw ziel van de eeuwige dood te redden. Zeg het Hem op uw eigen manier en met uw eigen woorden. Wanneer een dokter u in uw ziekte bezoekt, zo kunt u hem zeggen waar u pijn gevoelt. Wanneer uw ziel werkelijk haar lijden voelt, zo kunt u iets vinden om het aan Jezus te zeggen. Twijfel niet aan Zijn bereidwilligheid omdat u een zondaar zijt. Het is het werk van Christus om te redden. Hij zegt Zelf: Ik ben gekomen om zondaars tot bekering te roepen en niet rechtvaardigen.

Wacht niet omdat ge u onwaardig gevoelt. Wacht op niets. Wacht op niemand. Dít wachten komt van de satan. Juist zoals u zijt ga tot Christus. Hoe zondiger u bent, des te nodiger is het. U zult nooit genezen worden, indien u niet tot Hem uw toevlucht neemt.

Vrees niet, omdat uw gebed slechts stamelen is, uw woorden zwak, uw spraak slecht. Jezus kan u verstaan. Gelijk een moeder het stamelen van haar eerste kind verstaat, zo verstaat de verheerlijkte Heiland de zondaars. Hij kan uw gedachten lezen en uit een zucht reeds weten wat u behoeft.

Vertwijfel niet, wanneer u niet dadelijk antwoord ontvangt. Indien Hij met het antwoord vertoeft, zo geschiedt het uit wijze bedoelingen, om te zien of het u ernst is. Ga voort met bidden en het antwoord zal niet uitblijven. Of het ook vertoeft, wacht er op. Het antwoord zal ten laatste toch zeker komen.

(3) Laat mij tenslotte een woord spreken tot degenen die bidden.

Ik ben ervan verzekerd dat sommigen die dit boekje lezen, wel weten wat het gebed en wat de geest van het kindschap is. Aan dezulken geef ik een broederlijke raad en vermaning. De wierook, die in de tabernakel gebracht zou worden, moest op een bijzondere wijze klaar gemaakt worden. Niet iedere soort van wierook wordt daartoe waardig gekeurd. Vergeten wij dit niet, en laten wij voorzichtig zijn in de keuze van de inhoud van onze gebeden.

Broeders, u die bidt, zo ik iets van het hart van een christen 'begrijp, zijt ook u dikwijls met uw eigen gebeden onvoldaan. De woorden van de apostel Paulus: „Zo vind ik dan deze wet in mij, als ik het goede wil doen, dat het kwade mij bijligt”, zijn u nog nooit zo duidelijk geworden als toen u op uw knieën lag. U kunt u in de gemoedsstemming van die arme bekeerde Hottentot verplaatsen, die men hoorde bidden: „Heere bevrijd me van al mijn vijanden, en bovenal van mij, slecht mens”.

Niet weinige kinderen Gods bevinden dikwijls dat de tijd van het gebed voor hen een geduchte strijd is. De satan is woedend wanneer hij ons op de knieën ziet. Ik geloof dat wij zeer slechte beoordelers zijn van de waarde van onze gebeden, en dat het gebed dat ons het minste bevalt, dikwijls bij God het meest aangenaam is. Laat mij dan als een medestrijder in de christelijke kampstrijd, enkele woorden van vermaning tot u spreken. Ongetwijfeld, in dit ene zijn wij het met elkaar eens: wij moeten bidden. Wij kunnen het niet opgeven. Wij moeten daarmee voortgaan.

1. *Laten wij ervan overtuigd zijn dat eerbied en nederigheid in het gebed noodzakelijk zijn.* Laat ons nooit vergeten wat wij zijn en wat voor een plechtige zaak het is met God te spreken. Wachten wij er ons voor met onbedachtzame haast in Zijn tegenwoordigheid te treden. Zeggen wij bij onszelf: Hoe heilig is mij deze plaats! Hier ben ik in Gods huis, hier ben ik aan de poort des hemels! Wanneer ik in het gebed niet meen wat ik zeg, zo spot ik met God. Wanneer ik niet in het geloof bid, zo zal de Heere mij niet verhoren. Laten wij in alle nederigheid bidden, afziende van onszelf en met een Abraham spreken: Ik ben stof en as. En met een Jakob zeggen: Ik ben te onwaardig. Ik beveel u de noodzakelijkheid aan om in de geest te bidden. Ik bedoel daarmee, dat we ons steeds moeite moeten geven de onmiddellijke hulp van de Heilige Geest bij onze gebeden te hebben en ons te wachten voor formaliteiten. Niets is er dat zo tot een uiterlijke vorm kan worden als de woorden in het gebed. Wij kunnen zonder dat wij het bemerken tot de gewoonte komen de schoonste woorden te gebruiken, en bijbelse gebeden uit te spreken en het toch geheel machinaal en zonder aandacht doen, en zo dagelijks hetzelfde pad gaan gelijk het paard in de molen.

Ik wenste dit punt met voorzichtigheid aan te stippen. Ik weet dat er zekere dingen zijn, die wij dagelijks nodig hebben, en dat het geen uiterlijke vorm behoeft te zijn, zo wij deze dingen met dezelfde woorden vragen. De wereld, de satan en onze harten zijn dagelijks dezelfde. Noodzakelijk moeten wij dagelijks hetzelfde pad betreden. Ik zeg echter alleen, wij moeten in dit punt zeer voorzichtig zijn. Wanneer het geraamte van onze gebeden bijna tot een uiterlijke vorm is geworden, zo laat ons streven dat de inkleding van onze gebeden zoveel mogelijk de Geest toebehore.

Wat het bidden uit een boek aangaat, kan ik deze gewoonte niet prijzen. Wanneer wij aan onze doktoren de toestand van ons lichaam zonder boek kunnen zeggen, zo moeten wij ook bekwaam zijn aan God de toestand van onze ziel te openbaren.

Ik heb er niets op tegen dat iemand krukken gebruikt indien hij aan een beenbreuk lijdende is. Het is beter krukken te gebruiken dan helemaal niet te lopen. Wanneer ik hem echter zijn gehele leven op krukken zag, zou ik er hem niet mee gelukwensen. Ik zou wensen hem sterk genoeg te zien, zodat hij zijn krukken kon wegwerpen.

2. *Ik beveel u verder aan om het gebed tot een regelmatige levenszaak te maken.* Ik kon iets van de nuttigheid zeggen om óp vaste tijden van de dag te bidden. God is een God van orde. De uren van het morgen en avondoffer in de Joodse tempel waren niet zonder betekenis zo vastgesteld. Wanorde is voorzeker een van de vruchten van de zonde, maar ik mag niemand dwingen. Slechts dit zeg ik, dat het voor de gezondheid van uw ziel nodig is het bidden dagelijks tot een deel van onze bezigheden te maken. Juist zoals u een tijd bepaalt voor eten, slapen en werken, bepaal zo ook een tijd om te bidden. Kies u de uren daartoe. Tenminste spreek met God des morgens eer u met de wereld spreekt, en spreek des avonds met God nadat u met de wereldse zaken afgedaan hebt. Maar bepaal dat het gebed een der hoofdbezigheden van de dag is. En wat u ook doen moogt, maak het gebed tot een zaak die de gezondheid van uw ziel bevordert, want dit is toch de hoofdzaak.

3. *Verder beveel ik u aan in het gebed te volharden.* Zo u eenmaal die gewoonte hebt aangenomen, zo geef haar nooit meer op. Uw lichamelijk gestel zal soms zeggen: u zijt te slaperig of te vermoeit, u behoeft niet te bidden. Uw verstand zal soms zeggen: u hebt vandaag te veel zaken te doen, bekort uw gebed. Zulke gedachten zijn ingevingen van de satan. Hij zegt met andere woorden: verwaarloos uw ziel.

Ik wil niet beweren dat uw gebeden altijd even lang moeten zijn, maar ik zeg dat er geen verontschuldiging bestaat om niet te bidden. Paulus zegt toch niet tevergeefs:

Houdt aan in het gebed en bidt zonder ophouden. Hij bedoelt daarmee niet dat u altoos op uw knieën moet liggen, maar hij bedoelt dat ons gebed zij gelijk aan het voortdurend brandoffer, een zaak die onafgebroken iedere dag gedaan moet worden. Dat het zijn moet gelijk de zaai en oogsttijd; gelijk de winter en de zomer, die altijd op regelmatige tijden wederkeren. Dat het zijn moet gelijk het vuur op het altaar, dat niet altijd een offer verteerde, maar ook nooit geheel uitging.

Vergeet nooit dat u uw morgen en avondaandacht door een keten van korte gebeden de gehele dag verbinden kunt. Zelfs in gezelschap, bij het werk of op straat kunt u in stilte tot God uw gebed opzenden. En denk nooit dat de tijd verspild is die men aan God wijdt. Een natie wordt niet armer doordat zij werkdagen verliest door het vieren van de dag des Heeren. Een christen vindt nooit dat hij tijd tekort komt, doordien hij veel bidt.

4. *Verder beveel ik u aan om kalm en ernstig te bidden.* Het is niet nodig dat men schreeuwt of roept om te tonen dat men het ernstig meent. Maar het is wenselijk dat wij bidden als dezulken die werkelijk belang hebben bij wat ze doen. Het ernstige vurige gebed is het wat veel vermag, en niet het koude, slaperige en onverschillige gebed. Dat is een methode van onderwijs, die wij ontlene aan uitdrukkingen in de Heilige Schrift gebruikt. Daar heet het: aanroepen, kloppen, worstelen. Dat is het onderwijs dat de Bijbel door voorbeelden ons geeft.

Jakob is zo'n voorbeeld. Hij zegt tot de engel te Pniël: "Ik laat U niet los, tenzij Gij mij zegent." Onze Heere Jezus Christus is een ander voorbeeld. Van Hem staat geschreven: "Die in de dagen Zijns vleses gebeden en smekingen tot Degene die Hem uit de dood kon verlossen, met sterke roeping en tranen geofferd hebbende en verhoord zijnde uit de vreze." Ach, hoe mat en lauw schijnen onze gebeden in vergelijking met de zojuist genoemde. Terecht kon God tot menigeen van ons zeggen: 'u verlangt werkelijk niet om datgene waarom u bidt' Laat ons trachten deze fout te verhelpen. Laat ons hart aan de genadepoort kloppen alsof wij moesten omkomen, indien God ons niet verhoort. Laat ons de gedachte vasthouden dat koude gebeden een offer zonder vuur zijn.

Laat ons aan de geschiedenis denken van Demosthenis, de grote redenaar. Toen iemand tot Hem kwam en hem vroeg zijn zaak te bepleiten, hoorde hij hem zonder opmerkzaamheid aan zolang deze zijn geschiedenis zonder vuur vertelde. De man bemerkte het en riep met drift uit dat. alles waar was. „Haha, zei Demosthenis, nu geloof ik u”.

5. *Verder beveel ik u aan met geloof te bidden.* Wij moeten ons moeite geven om te geloven dat onze gebeden altijd verhoord worden. Indien wij om dingen bidden, die naar Gods wil zijn, zullen wij ze immers ontvangen. Dit is het duidelijke bevel van onze Heere Jezus Christus: Alle dingen die u biddende begeert, gelooft dat u ze ontvangen zult, en zij zullen u geworden.

Wij moeten de gewoonte aannemen te bidden om een belofte. Wij moeten ons op de een of andere toezegging beroepen en zeggen: Heere, hier hebt u Uw eigen woord gegeven. Doe aan ons gelijk u het gezegd hebt. Dat deden Jakob, Mozes en David ook. Psalm 119 is vol van beloften uit Zijn Woord.

Voor alle dingen moeten wij het voor een gewoonte houden op ons bidden antwoord te verwachten. Wij moeten het doen gelijk een koopman, die zijn schip naar zee stuurt. Hij zal niet eerder rusten voordat er enigen zijn teruggekeerd, die hem de afloop van de reis vertellen. De gemeente te Jeruzalem bad zonder ophouden voor

Petrus in de gevangenis. Toen echter hun gebed verhoord werd, wilden zij het nauwelijks geloven.

5. Verder raad ik u aan, gewicht te leggen op de vrijmoedigheid in het gebed. Er is een onbetamelijke vertrouwelijkheid in de gebeden van sommige mensen, die ik niet prijzen kan. Maar er bestaat een zekere heilige vrijmoedigheid die zeer wenselijk is. Ik meen zulk een vrijmoedigheid als waardoor Luther zich kenmerkte. Iemand die hem hoorde bidden zei: 'Wat een stoutmoedigheid, wat een vertrouwen sprak uit zijn uitdrukkingen.' Dat is de vrijmoedigheid door welke Bruce zich kenmerkte een der grootste geleerden van de 17e eeuw te zijn. Men zei van zijn gebeden dat ze aan pijlen gelijk waren, die hij naar de hemel schoot.

Ook hierin ontbreekt ons veel, naar ik vrees. Wij maken niet behoorlijk gebruik van de voorrechten der gelovigen. Wij roepen niet zo dikwijls wij kunnen: Heere, zijn wij niet Uw volk? Is het niet Uw eer dat het Evangelie zich zal uitbreiden?

6. *Ik raad u verder aan overvloediger te zijn in het gebed.* Ik vergeet niet dat onze Heere waarschuwt voor de Farizeeër, die voor vertoning lang bad, en dat Hij ons beveelt bij het bidden geen herhalingen die niets in zich hebben te gebruiken.

Maar aan de andere kant kan ik niet vergeten dat Hij Zelf de gehele nacht tot God bad. In ieder geval zijn wij heden ten dage niet in het gevaar om door veel te bidden ons te bezondigen. Moet men niet eerder vrezen dat vele gelovigen in deze eeuw te weinig bidden? Is niet de tijd die vele christenen aan het gebed wijden tekort?

Ik ben bevreesd, dat deze vragen niet voldoende beantwoord kunnen worden. Ik ben bevreesd dat de huisgodsdienst oefeningen bij velen zeer kort zijn. Juist toereikend om te bewijzen dat ze nog in leven zijn en verder niets. Zij schijnen inderdaad weinig van God te verlangen. Zij schijnen weinig te bekennen en weinig vragen te hebben.

Niets is gewoner dan gelovigen te horen klagen dat ze niet verder komen. Ze zeggen tegen ons dat ze in de genade niet toenemen, zoals ze het mochten wensen. Is het niet veel eerder te veronderstellen, dat velen juist zoveel genade hebben als ze aan Hem gevraagd hebben? De oorzaak van hun zwakte ligt in hun gebeden.

O lezer, wij zijn niet in Christus beperkt, maar in onszelf. De Heere zegt: 'Doe uw mond wijd open, en Ik zal hem vervullen.' Maar wij zijn gelijk aan de koning van Israël, die driemaal op de grond sloeg en ophield als hij vijf of zesmaal had moeten slaan.

7. *Verder beveel ik u aan gewicht te leggen op de nauwkeurigheid in het gebed.* Wij moeten ons niet tevreden stellen met grote algemene gebeden. Wij moeten onze behoeften voor de genadetroon nauwkeurig aangeven. Het is niet genoeg te bekennen dat wij zondaren zijn. Wij moeten de zonden noemen waar ons geweten zich het meeste aan schuldig kent. Het is niet genoeg om bekering te bidden. Wij moeten de genadebewijzen noemen, waar we het meest behoefte aan gevoelen. Het moet ons niet genoeg zijn de Heere te zeggen dat we in noden verkeren. Wij moeten onze noden en hun bijzondere omstandigheden beschrijven. Dat deed Jakob toen hij voor zijn broeder Ezau vreesde. Hij zei nauwkeurig waarvoor hij vreesde. Dat is het wat Paulus deed, toen hem de doorn in het vlees werd gegeven. Hij bad tot de Heere. Dat is vast geloof en vertrouwen te hebben. Wij moeten geloven dat niets te gering is om het voor God te noemen.

Wat zouden wij van de zieke denken, die tot de dokter zei: Ik ben ziek, maar die zich niet in bijzonderheden uit liet? Wat zouden wij van de vrouw zeggen, die tot haar man zei: Ik ben ongelukkig, maar de oorzaak kan ik niet precies opgeven? Wat zouden wij

van het kind zeggen, dat tot zijn vader sprak: Ik verkeer in nood, maar verder niets zei?

O lezer, Christus is de ware Bruidegom der ziel; de ware Arts des harten, de ware Vader van geheel Zijn volk. Laat ons tonen dit te gevoelen, door onze gebeden zonder enige schroom uit te spreken. Laat ons geen geheimen voor Hem verbergen. Laat ons bij Hem ons gehele hart uitstorten.

8. *Voorts raad ik u aan bij het bidden de voorspraak te zijn voor anderen.* Wij zijn allen van nature zelfzuchtig. Ook nog wanneer wij bekeerd zijn. Er is in ons een neiging om slechts te denken aan onze eigen ziel, aan onze eigen strijd, aan onze eigen vordering in de godzaligheid en anderen te vergeten. Tegen deze neiging hebben wij nodig ons allen te wapenen en daartegen te strijden, vooral in onze gebeden.

Wij moeten moeite doen andere namen dan onze eigen voor de genadetroon te noemen. Wij moeten proberen de gehele wereld in het hart te dragen; de heidenen, de joden, de rooms-katholieken, de schare van ware gelovigen, de openbare protestantse kerken, het land waarin wij leven, de gemeente waartoe wij behoren, het gezin waarin wij wonen, onze familie, vrienden en kennissen. Voor deze allen moeten wij bidden. Dat is de hoogste christenliefde.

Van degenen die mij in het gebed gedenken houd ik het meeste. Dat is nuttig voor de gezondheid van onze ziel. Het vergroot ons medegevoel en maakt ons hart ruim. Het gebed dient als de olie bij het raderwerk van de machine tot uitbreiding van het Evangelie. Hij doet evenveel voor de zaak des Heeren, die gelijk Mozes op de berg voor Israël bidt, als die in het gewoel van de slag meestrijdt, gelijk Jozua. Biddend strijden, dan pas gelijken we op de Heere Jezus. Hij draagt de namen van de Zijnen op Zijn borst en is hun Hogepriester bij de Vader. O, welk een genot, op Christus te gelijken. Dat is een hulp voor de dienaren des Woords. Wanneer ik mij een gemeente mocht kiezen, zo wenste ik mij er een met veel bidders.

9. Verder raad ik u aan gewicht te leggen op de dankbaarheid in het gebed. Ik weet wel dat God bidden en God prijzen niet hetzelfde is. Maar ik weet ook dat tussen bidden en prijzen in de Bijbel een nauw verband bestaat, dat ik geen waar en oprecht gebed mag noemen, waarbij de dankbaarheid uitgesloten is. Het is niet tevergeefs dat de apostel Paulus zegt: „Laat uw begeerten met dankzegging bekend worden bij God”. „Houdt aan in het gebed, en waakt in hetzelve met dankzegging”.

Het is genade dat we niet in de hel zijn. Het is genade dat wij de hoop des eeuwigen levens hebben. Het is genade dat wij in een land wonen, waar het licht des Evangelies op de kandelaar is geplaatst. Het is genade dat wij door de Geest geroepen en niet verlaten zijn geworden, om de vrucht van onze eigen wandel te oogsten. Het is genade dat wij nog leven en gelegenheid hebben om God te prijzen met de daad en het geloof. Voorzeker, zulke gedachten moeten ons hart vervullen zo dikwijls als we met God spreken. Gewis, wij moeten nooit onze lippen tot het gebed openen zonder God te danken voor de vrije onverdiende genade, waardoor wij leven, en voor de goedheid die eeuwig duurt.

Nooit was er een kind van God dat niet dankbaar was. De apostel Paulus schrijft bijna nooit een hoofdstuk zonder met dankzegging te beginnen. Mannen als Whitfield en zoveel anderen stroomden steeds over van dankbaarheid. O lezer, indien wij heldere, stralende lichten willen zijn in het leven, zo moeten wij de Geest der dankzegging in ons laten wonen. En voor alle dingen moeten onze gebeden van dank aan God vervuld zijn.

10. *Tenslotte raad ik u aan, om bij uw gebed werkzaam te zijn.* Het gebed is van alle andere zaken der godzaligheid datgene waarvoor men op zijn hoede moet zijn. Hier begint het leven uit God. Hier prijkt het, maar hier vervalt het ook.

Zeg mij hoe het gebed van iemand is, en ik zal u dadelijk zeggen hoe de toestand van zijn ziel is. Het gebed is de geestelijke polsslag. Hieraan kan men altijd bespeuren hoe het met de geestelijke gezondheid gesteld is. Het gebed is het geestelijk weerglas. Hieraan kan men altijd weten of ons hart vrolijk of droevig gestemd is.

O, laat ons toch altijd een open oog voor ons gebed hebben. Hierin bestaat de kern en de hoofdkracht van ons werkdadig christendom. Preken en godsdienstige lectuur, christelijke verenigingen, en de omgang met brave mensen zijn allemaal goede dingen in hun soort, maar zij zullen nooit de verwaarlozing van het gebed weer herstellen.

Geef acht op de plaats, op het gezelschap, op de vrienden, die voor uw hart in de omgang met God hinderlijk zijn. Wees daarvoor op uw hoede. Zie nauwkeurig toe wat voor vrienden, wat voor bezigheden uw ziel in geestelijke houding kan stellen en haar bereidwillig maken met God te spreken. Verbindt u aan dezen en laat hen niet los.

Lezer, wanneer u slechts voor uw gebeden zorg wilt dragen, zo geef ik u de verzekering, dat uw ziel niet veel van de rechte weg zal afwijken.

Lezer, ik bid u voorgaande lezing tot stille overdenking aan. Ik doe het in alle ootmoed. Ik ken niemand die meer daaraan herinnerd moet worden dan ik zelf. Maar ik houd ze voor waarheden Gods. En ik wens dat allen die dit boekje lezen ze meer zullen gevoelen.

Ik wens dat in onze tijd veel gebeden zal worden. Ik wens dat de christenen van onze dagen biddende christenen zijn. Ik wens dat de protestantse kerken biddende kerken zijn. Ik wens dat degenen die nog nooit hebben gebeden, de Heere zullen aanroepen en dat degenen die bidden erkennen zullen dat zij niet tevergeefs gebeden hebben. En nu, waarde lezer, God geve dat wij kinderen mogen blijven in de boosheid, maar mannen worden des gebeds. En wanneer ook voor ons eenmaal het uur van scheiden aanbreekt, ons laatste gebed moge wezen: „*O God, wees mij arme zondaar genadig*”.

2. DE HOF DES HEEREN.

„*Gij zijt een besloten hof*”, Hooglied 4: 12.

De Heere Jezus Christus heeft een hof. Onder die hof moeten wij allen, die waarlijk in Hem geloven, verstaan. Dat gezelschap wordt Zijn hof genoemd.

In één opzicht bezien, zijn de gelovigen de *bruid* van Jezus Christus. Ze zijn allen met Hem verenigd in een eeuwig Verbond, dat niet verbroken kan worden. Ze zijn door de ondertrouw des geloofs aan Hem verbonden. Ze zijn door Hem aangenomen om met al hun schulden en verantwoordelijkheden; met al hun gebreken en onvolmaaktheden de Zijnen te zijn. Hun oude naam is verdwenen; ze dragen alleen nog de naam van hun Bruidegom. God de Vader beschouwt ze als één met Zijn geliefde Zoon. De satan kan geen beschuldiging tegen hen inbrengen. Ze zijn de vrouw van het Lam: „Mijn Liefste is mijn en ik ben Zijn,” Hoogt. 2:16.

In een ander opzicht bezien, zijn de gelovigen *de zuster van Christus*. Ze zijn Hem in veel dingen gelijk. Ze hebben Zijn Geest; ze beminnen, wat Hij bemint en haten, wat Hij haat. Ze achten al Zijn leden broeders. Door Hem hebben zij de Geest der aanneming en kunnen zij van God zeggen: „Hij is mijn Vader”. Hun gelijkenis met hun oudste Broeder is inderdaad zwak en toch gelijken zij op Hem.

Maar in nog een ander opzicht zijn de gelovigen *de hof* van Christus.

Laten we gaan bezien op welke wijze:

I. a. Jezus noemt Zijn volk *een hof, omdat ze volkomen van de mensen der wereld verschillen*. De wereld is een woestijn. Ze brengt weinig anders dan doornen en distelen voort. Ze is geheel onvruchtbaar, behalve in de zonde. De kinderen dezer wereld zijn in Gods ogen een woeste wildernis. Met al hun kunsten en wetenschappen; intellect en bekwaamheid; welsprekendheid en

3

staatmanschap; dichtkunst en beschaving — met dit alles zijn de wereldlingen een woestijn; onvruchtbaar in bekering, geloof, heiligheid en gehoorzaamheid aan God. De Heere ziet van de hemel neer en waar Hij geen genade ziet, daar kan de Heere niets anders vinden dan een woestijnstaat. Het gelovige volk van de Heere Jezus Christus vormt de vruchtbare plaats op aarde; de oasen in het midden van kale, dorre woestijnen. Ze zijn Zijn hof.

b. Hij noemt Zijn volk *een hof, omdat ze liefelijk en schoon in Zijn ogen zijn*.

Als Hij de wereld aanschouwt, smart Hem dit aan Zijn hart. Als Hij op Zijn kleine kudde ziet, is Hij vol vermaak. Hij ziet in hen de vrucht van de arbeid Zijner ziel en is verzadigd. Hij verheugt Zich in de Geest, als Hij het Koninkrijk aan de kinderkens geopenbaard ziet; al is het voor de wijzen en verstandigen verborgen. Zoals in de dag van Noachs offerande, ruikt Hij een liefelijke reuk en is verkwikt. Dit is zeer wonderlijk en een mysterie. Gelovigen zijn onrein in eigen ogen; ze gevoelen zich ellendige zondaren en toch zegt Jezus: „Gij zijt schoon — uw stem is zoet — uw gedaante is liefelijk — gij zijt schoon gelijk Thirza, liefelijk als Jeruzalem — schoon

gelijk de maan, zuiver als de zon. O, welk een diepten! Het klinkt onbegrijpelijk, bijna ongelofelijk; maar het is waar.

c. Hij noemt Zijn volk *een hof*, omdat Hij er Zich in verheugt onder hen te wandelen.

Hij ziet de kinderen van deze wereld; maar Hij bemoeit Zich niet met hen. Zijn ogen zijn op al hun wegen; maar Hij komt niet naar beneden om met hen te spreken, zoals Hij met Abraham sprak als een man met zijn vriend spreekt. Anderzijds wandelt Hij graag tussen Zijn kandelaren om te zien, of hun licht helder brandt. Hij is gaarne tegenwoordig in de vergaderingen van Zijn heiligen om avondmaal met hen te houden en zij met Hem. Hij komt met Zijn Vader gaarne tot hen en maakt Zijn woning bij Zijn discipelen, en waar twee of drie in Zijn Naam vergaderd zijn, is Hij in hun midden. Hij komt gaarne in Zijn hof en eet van haar aangename vruchten. Hij gaat gaarne af tot de specerijbedden om te weiden in de hoven en om de leliën te verzamelen; om te zien, of de wijnstok bloeit; de jonge druifjes zich opendoen en de granaatappelen uitbotten.

Kortom, Hij houdt nauwe gemeenschap met Zijn volk en handelt gemeenzaam met hen. hetgeen Hij met de wereld niet doet.

d. Hij noemt Zijn volk *een hof*, omdat ze nuttig zijn en bloemen en vruchten dragen.

Wat is het wezenlijk nut van de kinderen van deze wereld? Welke waarde hebben ze, zolang ze onbekeerd blijven? Ze zijn onnutte huurders; ze beslaan nutteloos de aarde. Ze geven de Heere, die hen gekocht heeft, geen eer; ze beantwoorden niet aan het doel van hun schepping. Ze staan alleen in de wereld der geschapen wezens en doen niet het werk, waarvoor hun Maker hen had geschapen. De hemelen vertellen Gods eer — de bomen, het koren, het gras, de bloemen, de stromen en de vogelen verkondigen Zijn lof — maar de mens van de wereld doet niets om te tonen, dat hij om God geeft, God dient of God liefheeft. Hij hecht geen waarde aan de verlossende dood van Christus.

Zo is des Heeren volk niet. Zij vereren de HEERE van hun goed — ze dragen enige vrucht en zijn niet geheel onnutte, onvruchtbare dienstknechten. Met de wereld vergeleken, zijn ze een hof.

II. De hof des Heeren heeft een bijzondere eigenschap. Het is *een besloten hof*. Om de gelovigen bevindt zich een beschutting; anders zouden ze nooit zalig kunnen worden. Dit is het geheim van hun veiligheid. Niet hun getrouwheid, hun kracht of hun liefde — maar de muur rondom hen verhoedt, dat zij zullen omkomen.

Ze zijn een „besloten hof”.

a. Ze worden omsloten door de eeuwige verkiezing van God de Vader.

Lang, voordat ze geboren werden — lang voor de grondlegging der wereld — heeft God hen gekend, verkoren en hen verordineerd om de zaligheid door Jezus Christus te verkrijgen. De kinderen van deze wereld houden er niet van, dat dit leerstuk wordt gepredikt. Het vernedert de mens en geeft hem geen ruimte om zich te beroemen. Of het echter misbruikt wordt of niet, de leer der verkiezing is waar. Ze is de hoeksteen van het fundament van de gelovige; hij werd voor de grondlegging der wereld in Christus verkoren.

Wie kan volkomen de kracht van deze beschutting schatten?

b. Ze worden omsloten *door de bijzondere liefde van God de Zoon*. De Heere Jezus is de Behouder van alle mensen; maar Hij is in het bijzonder de Zaligmaker van hen, die geloven. Hij heeft macht over alle vlees; maar Hij geeft het eeuwige leven aan hen, die Hem van de Vader gegeven zijn. Hij doet dat in een weg, die anderen vreemd blijft.

Hij heeft Zijn bloed aan het kruis vergoten; maar Hij wast alleen degenen, die deel aan Hem hebben, in dat bloed. Hij nodigt allen uit; maar Hij maakt levend, wie Hij wil en leidt ze tot heerlijkheid. Hij bidt voor hen, Hij bidt niet voor de wereld. Hij is hun Voorspraak bij de Vader, opdat ze van de boze bewaard mogen worden; door de waarheid geheiligd mogen worden en hun geloof niet ophoudt. Wie kan ten volle uitdrukken, welk een gezegende beschutting dit is?

c. Ze worden omgeven *door de krachtdadige werking van God de Heilige Geest*. De Geest van Christus roept ze uit de wereld en scheidt hen even krachtig daarvan af, alsof er een muur tussen hen en de wereld gebouwd is. Hij geeft hen een nieuw hart, een nieuw verstand, een nieuwe smaak, een nieuw verlangen, nieuwe droefheid, nieuwe vreugde, nieuwe begeerten en nieuwe genoegens. Hij geeft hen nieuwe ogen, nieuwe oren, nieuwe genegenheden en nieuwe meningen. Hij maakt ze tot nieuwe schepselen; ze worden wederomgeboren, en met een nieuwe geboorte beginnen ze een nieuw bestaan. De vernieuwende kracht van de Heilige Geest is inderdaad oneindig groot.

De gelovige en de wereld worden volkomen en eeuwig van elkaar gescheiden.

Ge kunt een gelovige en ongelovige naast elkaar plaatsen; hen met elkaar doen huwen; ze onder één dak doen leven; maar ge kunt hen niet tot een éénheid maken. De één is een deel van de besloten hof en de ander niet. De krachtdadige roeping is een slagboom, die niet gebroken kan worden.

Wie kan de troost, die deze drievoudige muur verschaft, omvatten?

De gelovigen worden omsloten door de verkiezing; omgeven door de verzoening en voorspraak van Christus; beschut door de roeping en wedergeboorte. Groot is de vertroosting van deze drievoudige werk ons omsloten houdt — wie zal dan onze hoop de Vader, de liefde van God de Zoon en de liefde van God de Heilige Geest! Dit drievoudige snoer wordt niet licht verbroken. Is er iemand, die een ogenblik veronderstelt, dat dit alles niet nodig is?

Ik geloof, dat niets, dat minder dan deze drievoudige beschutting is, de hof des Heeren van de eeuwige ondergang kan redden. Zonder verkiezing, Christus' voorspraak en wedergeboorte, zou er niet één ziel zalig kunnen worden. De wilde beer uit het woud zou erin breken en alles onder zijn poten vertrappen, en de brullende leeuw zou alles verscheuren en verslinden. De duivel zou de hof des Heeren spoedig met de grond gelijk gemaakt hebben.

Gezegend en geloofd zij daarom God, dat Zijn Kerk een „besloten” hof is.

Gezegend zij God, dat onze uiteindelijke veiligheid niet afhangt van iets van onszelf — niet van onze genade en ons gevoel — niet van onze trappen in de heiligmaking — niet van onze volharding in wèl doen — niet van onze liefde — niet van onze wasdom in de genade — niet van onze gebeden en ons Bijbel-lezen — zelfs niet van ons geloof. Ze hangt alleen af van het werk van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Als dat drievoudige banden der liefde rondom hen: de liefde van God omver kunnen stoten? Als God vóór ons is, wie kan dan tégen ons zijn?

Adam had een hart, vrij van de zonde. Adam stond in zijn onschuld sterk en bleef onbesmet wegens aanraking met slechte voorbeelden en verdorven burenen. Adam stond op veilige grond en oneindig veel hoger dan wij. Toch is Adam voor de

verzoeking gevallen. Er was geen beschutting om hem; geen muur om de satan buiten te houden — er was geen bescherming om de eerste bloem in de hof des Heeren — en zie hoe Adam gevallen is. Laten de gelovigen hun slaperige ogen opendoen en trachten de waarde van hun voorrechten te verstaan! Dit is de meest gezegende eigenschap van de hof des Heeren, dat het een besloten hof is. Ik geloof, dat er, als er geen verkiezing was, ook geen zaligheid zou zijn. Ik heb nooit een mens ontmoet, die zalig geworden zou zijn, als het enigerwijze van hemzelf afhing. Laten wij allen de Heere Jezus iedere dag dankzeggen, en dat uit de grond van ons hart, dat Zijn volk een verkoren en beveiligd volk is, en dat Zijn hof niets minder dan een „besloten” hof is.

III. De hof des Heeren is nooit ledig, ze staat altijd vol *bloemen*. *Ze is* in het verleden met veel bloemen bezet geweest; ook nu worden er nog veel in gevonden. Gelovigen zijn de bloemen, die de hof des Heeren vullen. Ik zal twee dingen van de bloemen in de hof van de Heere Jezus zeggen. In sommige dingen gelijken ze alle precies op elkaar; in sommige dingen zijn ze even verschillend en verscheiden als de bloemen in de tuinen van deze wereld.

(a). *In sommige dingen zijn ze alle gelijk.*

1e. *Ze zijn alle overgeplant.*

Niet één van 's Heeren bloemen groeit van nature in Zijn tuin. *Ze* werden allen, evenals anderen, als kinderen des toorns geboren. Niemand wordt met genade in zijn hart geboren. Iedere gelovige onder 's Heeren volk verkeerde eens in vijandschap met God en in een staat van veroordeling. Het was de genade van God, die hem eerst uit de wereld geroepen heeft. Het was de Geest van Christus, Die hem gemaakt heeft, wat hij is en Die hem in de hof des Heeren geplant heeft. Hierin is des Heeren volk gelijk aan elkaar; ze zijn allen bloemen, die overgeplant zijn. 2e. De bloemen des Heeren hebben alle *dezelfde wortel*. *Ze* mogen in uitwendige dingen verschillen, maar innerlijk is er gelijkheid.

2^e. *Ze zijn allen geworteld in en gegrond op Jezus Christus*. De gelovigen kunnen op verschillende plaatsen vergaderen en tot verschillende kerken behoren; maar hun grondslag is dezelfde, namelijk het Kruis en het Bloed.

3e. De bloemen des Heeren zijn alle *in hun beginsel zwak*. Zij komen niet ineens tot volle rijpheid. *Ze* zijn eerst als nieuwgeboren kinderkens, teer en zwak. *Ze* moeten met melk gevoed worden en niet met vaste spijs. *Ze* kunnen spoedig gehinderd en neergeslagen worden. Allen ondervinden dit.

4e. De bloemen des Heeren *hebben alle het licht van de zon nodig*.

Bloemen kunnen niet zonder licht leven. De gelovigen kunnen niet getroost leven, als ze niet vaak het Aangezicht van Jezus Christus zien. Hem steeds te aanschouwen — op Hem te leven — met Hem gemeenschap te hebben — dat is de verborgen bron van het leven Gods in de ziel.

5e. De bloemen des Heeren hebben *alle de dauw des Geestes* nodig.

Zonder vocht verwelken de bloemen. De gelovigen hebben het iedere dag, ieder uur nodig om door de Heilige Geest vernieuwd te worden in de geest van hun gemoed. Wij kunnen niet op oude genade leven, indien we levendige, frisse en wezenlijke

Christenen willen zijn. Wij moeten dagelijks meer van de Geest vervuld worden. Iedere kamer in de inwendige tempel moet gevuld worden.

6e. De bloemen des Heeren worden *alle door het onkruid bedreigd*.

Bloembedden moeten voortdurend gewied worden. De gelovigen moeten zich dagelijks onderzoeken en toezien, dat zij de zonden, die hen bezetten, niet ongestoord laten voortwoekeren. Dit zijn de dingen, die de werkingen der genade verlammen en de invloeden van de Geest verzwakken.

7e. De bloemen des Heeren hebben alle nodig, *dat ze gesnoeid worden en dat om hen heen gegraven wordt*. Als bloemen aan zichzelf overgelaten worden, gedijen ze slecht en verschrompelen. Een zorgvuldige tuinman laat zijn rozen nooit het gehele jaar door ongemoeid. Zo hebben de gelovigen het ook nodig, dat ze geschud, opgewekt worden, dat het hunne gedood wordt; anders worden ze slaperig en willen, net als Lot, zich in Sodom vestigen. Als zij in het werk der doding traag zijn, zal God het vaak voor hen in Zijn handen nemen.

8e. De bloemen des Heeren *groeien alle*.

Alleen huichelaars, wolven in schaapsklederen en witgepleisterde Christenen staan stil. De ware gelovigen blijven nooit lang dezelfde. Het is hun begeerte van genade tot genade, van kracht tot kracht, van kennis tot kennis, van geloof tot geloof en van heiligheid tot heiligheid voort te gaan.

Breng na een afwezigheid van twee of drie jaar een bezoek aan de hof des Heeren en ge zult dit zien. Ziet ge dit niet, dan kunt ge wel veronderstellen, dat er een worm aan de wortel knaagt. Het leven groeit, maar de dood staat stil en doet vergaan.

b. Zijn de bloemen des Heeren in sommige dingen alle gelijk; in andere dingen zijn ze verschillend en verscheiden, net als de bloemen in onze eigen tuin.

Laten we deze zaak een weinig bezien: De gelovigen hebben veel dingen gemeen: Eén Heere, één geloof, één Geestesdoop, één hoop, één fundament, eenzelfde eerbied voor het Woord, eenzelfde vreugde in het gebed en eenzelfde nieuw hart. Toch zijn er sommige dingen, waarin zij niet één zijn. Hun *algemene* ondervinding is dezelfde, ook hun recht op de hemel; nochtans is er verscheidenheid in hun *bijzondere, persoonlijke* ondervindingen. Er zijn schakeringen in hun inzichten en gevoelens. Ze zijn niet zo volkomen één, dat ze elkaar geheel in alle dingen, in alle tijden en op alle punten verstaan.

Het is zeer belangrijk dit in gedachten te houden! De gelovigen zijn één in de voornaamste grondbeginselen; maar niet één in alle bijzonderheden — één in de aanvaarding van de gehele waarheid; maar niet één in de beklemtoning, die zij aan de onderdelen van de waarheid geven — één in de wortel; maar niet één in de bloem — één in hetgeen de Heere Jezus in hen ziet; maar niet één in hetgeen de wereld van hen ziet. Ge kunt uw broeder of zuster in sommige dingen niet verstaan. Ge kunt niet handelen, zoals zij handelen; spreken, zoals zij spreken; lachen, zoals zij lachen en bewonderen, wat zij bewonderen. O, wees niet te haastig om hen te veroordelen! Verklaar hen om een woord niet schuldig. Zet ze niet op een lage plaats, omdat gij geen sympathie voor hen hebt — omdat gij niet in alles met hen samenstemt — omdat gij niet gemakkelijk aanhoudende gemeenschap met hen kunt houden en ontdekt, dat gij slechts in beperkte mate op dezelfde grond staat.

Schrijf het op de tafel van uw hart, dat er veel scholen, klassen en verscheidenheid in Christenen is. Ge kunt allen in de hof des Heeren groeien en in de grondwaarheden één zijn en toch bestaat de hof des Heeren uit verscheiden soorten bloemen. Al Zijn bloemen zijn nuttig; er mag er niet één veracht worden.

Toch bevat Zijn hof zeer verschillende soorten:

1e. Sommigen, die in de hof des Heeren groeien, gelijken op bloemen die wel met schitterende kleuren pronken; maar niet liefelijk zijn. Ge ziet ze van verre en de ogen richten zich op hen; hun kleuren zijn schoon, maar meer kunt ge niet zeggen. Dit zijn vaak de vooraanstaande Christenen — de populaire predikers — de sprekers op podiums — de voornamen op gezelschappen — degenen, waarover gesproken wordt; naar wie men wijst en die men naloopt. Zulke personen zijn de tulpen, de zonnebloemen, de pioenrozen en dahlia's in de hof des Heeren — ze zijn wonderlijk mooi en heerlijk op hun wijze, maar geven geen zoete geur.

2e. Sommigen gelijken op die bloemen, die helemaal geen vertoning maken en toch het zoetste geuren. Dit zijn de Christenen, van wie de wereld nooit hoort; ze kruipen liever weg en ontwijken de publieke aandacht. Ze bewandelen een gelijkmatige weg en gaan stil daarheen; maar ze zijn een zegen voor allen, die rondom hen zijn. Het zijn degenen, die zelden en moeilijk te vinden zijn. Leert men hen echter beter kennen, dan gaat men ook des te meer van hen houden. Zie, hoe hun ware aard is in hun eigen huis — vraag aan hun echtgenoten, vrouwen, kinderen en dienstbaren, hoe ze zijn en ge zult spoedig ontdekken, dat nog geen tiende deel van hun schoonheid en uitnemendheid bij de wereld bekend is. Hoe dichter ge bij deze bloemen komt, des te heerlijker is de geur der godzaligheid, die ze verspreiden. Het zijn de viooltjes in 's Heeren hof — ze worden door weinigen gewaardeerd; maar zij, die hen kennen, ontdekken hun liefelijkheid.

3e. Sommigen in de hof des Heeren zijn als de bloemen, *die niet in koud weer kunnen leven.*

Het zijn Christenen, die maar kleine kracht hebben — die in de dag der tegenspoed kwijnen — die alleen groeien en bloeien, als alles om hen heen stil en warm is. Een koude wind van beproeving en de onverwachte vorst der verdrukking nijpt hen en slaat ze neer. Maar de Heere Jezus is zeer ontfermend en barmhartig. Hij wil niet toelaten, dat ze verzocht worden boven hetgeen zij vermogen. Hij plant ze op beschutte, zonnige plekjes in Zijn hof. Hij beschermt hen en zet er, om de koude te weren, sterke planten om heen.

Laat niemand hen verachten. Het zijn bloemen des Heeren; op hun plaats en op hun manier zeer schoon.

4e. Sommigen in des Heeren hof zijn als die geharde bloemen, *die zelfs in de winter bloeien.*

Dat zijn de geharde Christenen, die nooit enige beproeving schijnen te voelen — die door niets, hetzij tegenstand of verdrukking, bewogen schijnen te worden. Ongetwijfeld hebben ze niet die zachtheid en heerlijkheid, die wij in anderen bewonderen. Wij missen in hen die teerheid, die anderen zo onverklaarbaar bekoorlijk maakt. Soms verkillen ze ons door hun ruwheid en gebrek aan medegevoel, als we hen vergelijken met velen, die wij kennen. Laat nochtans niemand hen verachten. Ze zijn

de krokussen in de hof des Heeren, schoon op hun plaats en hun wijze en waardevol op hun tijd.

5e. Sommigen in de hof des Heeren zijn *nooit liefelijker dan na de regen*.

Dit zijn de gelovigen, die onder beproeving en verdrukking de meeste genade openbaren. In dagen van zonneshijn en voorspoed worden ze zorgeloos. Ze hebben nodig, dat de regen van één of andere droefheid op hen neerdaalt, waardoor hun volle uitnemendheid openbaar komt. Er is meer schoonheid der heiligheid in hun tranen dan in hun glimlachen; ze gelijken meer op Jezus, als ze wenen dan wanneer zij lachen. Deze zijn de rozen in des Heeren hof: liefelijk, zoet en schoon ten allen tijde, maar vooral na de regen.

6e. Sommigen in de hof des Heeren zijn *nooit liefelijker dan in de nacht*.

Dit zijn de gelovigen, die voortdurend verdrukking nodig hebben om dicht bij de troon der genade te blijven. Ze kunnen de zonneshijn van voorspoed niet verdragen; dan worden zij zorgeloos in het gebed; achteloos omtrent het Woord; lusteloos omtrent hemelse zaken en ze willen met één of andere Benjamin zich maar al te graag in de wereld nestelen. De Heere Jezus houdt zulke gelovigen vaak onder een wolk, opdat ze in een rechte gesteldheid zullen blijven. Hij doet de ene golf na de andere aanrollen; zendt de ene verdrukking na de andere, opdat ze gelijk Maria aan Zijn voeten en dicht bij het kruis zullen blijven. Het is deze duisternis, waarin zij moeten wandelen, die hen zo liefelijk maakt.

7e. Sommigen in de hof des Heeren zijn *nooit liefelijker dan wanneer ze gekneusd worden*.

Dit zijn de gelovigen, die het meest wezenlijk zijn onder één of andere vreselijke en ongewone bezoeking. De winden en stormen van een zware verdrukking gaan over hen heen en dan vloeien tot grote verbazing der wereld de specerijen uit. Ik heb eens een jonge vrouw gekend, die zes jaar lang door een ruggenmergsverlamming, hulpeloos en onbewegelijk; afgesneden van alles, wat haar wereld vreugdevol kon maken, op een zolderkamertje te bed lag.

Ze behoorde echter tot de hof van Jezus; ze was niet alleen, want Hij was bij haar. Ge zoudt verwacht hebben, dat ze somber gestemd was; ze was echter één en al opgewektheid. Ge zoudt gedacht hebben, dat ze verdrietig zou zijn; ze was echter altijd vol vreugde. Ge zoudt veronderstellen, dat ze zwak was en troost nodig had; ze was echter sterk en kon anderen vertroosten. Ge zoudt denken, dat ze steeds in het duister verkeerde; maar het leek mij toe, dat ze één en al licht was. Ge zoudt verwachten, dat haar gelaatsuitdrukking steeds ernstig stond; echter sprak de kalme glimlach op haar gelaat van grote, inwendige vrede.

Ge zoudt het haar bijna vergeven hebben, als ze geklaagd en gemurmureerd had; maar haar gedrag getuigde van niets anders dan van geluk en vergenoeging.

8e. Sommigen van de bloemen in des Heeren hof worden *eerst na hun dood ten volle gewaardeerd*.

Dit zijn die ootmoedige gelovigen die, gelijk Dorcas, vol goede werken en daadwerkelijke liefde jegens anderen zijn. Dit zijn die eenvoudigen, die niet op willen vallen. Ze gaan, evenals hun Heere en Meester, graag uit om de zielen wèl te doen — wezen en weduwen te bezoeken — om balsem te gieten in de wonden van hèn, die deze harteloze wereld niet kent of voor hen zorg draagt. Ze dienen de

vriendelozen — helpen de nooddriftigen en prediken het evangelie niet aan zijde en fluweel, maar aan de armen.

Ze worden in hun geslacht niet opgemerkt, maar de Heere Jezus kent hen en Zijn Vader ook. Als zij heengegaan zijn, komt de arbeid hunner liefde openbaar. Dit is met een diamanten pen geschreven in het hart van hèn, die door hen gediend werden — dit kan niet verborgen blijven. Zij spreken nog, nadat zij gestorven zijn; hoewel ze zwegden, toen zij nog leefden. Wij ontdekken hun waarde, als zij van ons gegaan zijn; terwijl we dat niet deden, toen ze bij ons waren.

De tranen van degenen, die door hun liefdearbeid naar ziel, en lichaam gevoed werden, openbaren aan de verwonderde wereld, dat sommigen naar hun eeuwig huis zijn gegaan, wier plaats niet gemakkelijk ingenomen kan worden en dat er een bres geslagen is, die moeilijk opgevuld kan worden. Er zal nooit op hun grafsteen geschreven staan: „Heengegaan zonder begeerd te worden”. Deze zijn de lavendel in de hot des Heeren, die eerst recht gewaardeerd en bewonderd worden, als ze afgesneden zijn.

TOEPASSING.

Sta mij nu nog toe, dat ik met een korte toepassing eindig.

Er is nog één zaak betreffende de hof des Heeren, waarvan ik zijns gelijke in de wereld niet vind. *De bloemen van deze wereld verwelken, verliezen hun geur en kleur, verschrompelen en verdwijnen tenslotte in het niet.* De schoonste bloemen der wereld bestaan in wezen niet eeuwig. De oudste en sterkste van de natuurlijke mensen komen tot een einde.

Zo is het niet met de bloemen des Heeren. De kinderen der genade kunnen nooit sterven. Ze mogen weggenomen worden, als zij hun geslacht gediend en hun werk gedaan hebben. De Heere komt gedurig in Zijn hof om zijn lelies te plukken en ze, de één na de ander, in Zijn hart te bergen — hun lichamen mogen een poosje slapen en rusten, maar ze zullen allen wederopstaan.

Als de Heere ten tweeden mate wederkomt, zal Hij Zijn volk bij Zich bijeenvergaderen. Zijn bloemen zullen nog eens leven: schoner, geuriger, stralender, liefelijker, reiner en heerlijker. Zij zullen aan het heerlijk lichaam huns Heeren gelijkvormig zijn — ze zullen voor eeuwig bloeien in de hoven van onze God.

(1.) Staat ge in de hof des Heeren of groeit ge nog in de woestijn van deze wereld? Ge verkeert in één van beide. Ge behoort tot een keuze te komen. Welke keuze hebt ge gedaan en welke doet ge nu?

De Heere Jezus zou u gaarne overplanten. Hij twist met u door Zijn Geest. Hij zou u gaarne bij het getal van Zijn geliefden willen voegen.

Hij klopt op de deur van uw hart door Zijn Woord en Zijn voorzienigheid. Hij spreekt tot uw consciëntie: „Ontwaak, sta op, bekeert u en scheid u af.” O, keert u niet af van Hem, Die spreekt. Wedersta de Heilige Geest niet. Kies niet uw plaats in de woestijn; maar in Zijn hof. Ontwaak, sta op en wend u van de wereld af.

(2.) De woestijn of de hof! Welke begeert ge?

Indien de woestijn — dan zult ge uw eigen weg gaan — wild en schraal opgroeien — bloemen en vruchten voor uzelf voortbrengen — een dorre, onvruchtbare, nutteloze plant worden — onbemind en liefdeloos voor uzelf leven en tenslotte als kaf bijeenvergaderd en verbrand worden!

Indien de hof — dan zult ge niet uw eigen weg gaan. Ge zult echter een beter en blijvend Goed hebben — ge zult God en Christus tot uw eigendom hebben. Ge zult geteeld, besproeid, gesnoeid, verzorgd en geoefend worden door de Heere Jezus Zelf. Uiteindelijk zult ge bevinden, dat ge tot het bundelke der levenden behoort. Kies dan de besloten hof des Heeren en leef !!

Amen.

3. HET VERSTROOIDE ISRAËL VERGADERD

'Hoor des HEEREN woord, gij heidenen! en verkondigt in de eilanden, die verre zijn, en zegt: Hij, Die Israël verstrooid heeft, zal hem weder vergaderen, en hem bewaren als een herder zijn kudde.' Jeremia 31:10.

De tekst boven deze pagina is buitengewoon rijk en veelomvattend. Hij bevat beide geschiedenis en profetie. Hij spreekt over de verstrooiing van Israël; dit is geschiedenis. Het spreekt van de vergadering van Israël; dat is profetie. Deze tekst vraagt de aandacht van Jood en heiden. Voor de Jood houden deze woorden hoop in : Israël zegt het, zal vergaderd worden. Voor de heiden houden ze een bevel in: hoor het woord des HEEREN, o gij volkeren en verkondigt in de eilanden: Hij Die Israël verstrooid heeft zal hem wederbrengen.

Lezer, het hele christendom wordt in deze tekst aangesproken. Een andere conclusie is niet mogelijk na een juiste interpretatie van dit Schriftgedeelte. Ook wij behoren tot de volkeren die Jeremia aanspreekt. Op ons komt de plicht te rusten die hier tot uitdrukking wordt gebracht. De tekst is de stem van de Heere tot al de kerken van Christus onder de heidenen. Het is een stem aan al de kerken van Engeland, Schotland en Ierland. Het is een stem tot de kerken van Duitsland, Zwitserland, Holland, Zweden, Denemarken en Amerika. Het is een stem tot het hele christendom. En wat zegt die stem? Hij vraagt ons, wijd en zijd de wil van God bekend te maken aangaande het Joodse volk. Hij vraagt ons, elkaar indachtig te maken Gods handelingen met Israël in verleden en toekomst. *'Hij, die Israël verstrooid heeft zal hem weder vergaderen.'*

Lezer, ik vraag uw aandacht voor enkele minuten, waarin ik de Joodse kwestie u voorhoud op een beknopte en samenhangende wijze. Ik stel u voor het verleden, het heden en de toekomst van Israël te belichten vanuit de Heilige Schrift. Ik ken maar weinig teksten uit de Bijbel, die zo'n bondige samenvatting geven over dat onderwerp als deze die voor u ligt. Het is deze tekst die ik zal trachten te ontvouwen.

Ik vraag u het onderwerp niet af te doen als zijnde speculatief, een product van verbeelding en vruchteloos. De wereld is oud aan het worden. De laatste dagen zijn voor ons aangebroken. De fundamenten van de aarde zijn uit hun voegen geraakt. De aloude instellingen van de maatschappij raken 'uitgeburgerd' en worden vertrapt. Het einde aller dingen is aanstaande. Het past een wijs mens om zich naar de profetieën te richten, zeker in een tijd als deze. Nu is het de tijd om nauwgezet acht te slaan op de uitspraken die God gedaan heeft aangaande de toekomst van Zijn volk. In de tijd van het einde, spreekt Daniël, zullen de verstandigen het verstaan (Dan. 12:10).

Er zijn vier punten waarbij ik graag zou stilstaan ten aanzien van de woorden van Jeremia, zoals ze aan het begin van deze verhandeling zijn opgetekend:

1. de betekenis van het woord Israël, hier en elders in de Schrift;
2. de huidige staat waarin Israël verkeert;
3. de toekomstverwachting van Israël;
4. de plicht die de kerken uit de heidenen hebben ten opzichte van Israël.

1. De betekenis van het woord Israël.

De definitie van termen is een van de belangrijkste zaken in de theologie. Tenzij we de termen die we in onze godsdienstige uitdrukkingen bezigen verklaren, zijn onze argumenten veelal inhoudsloos.

Het woord 'Israël' wordt bijna zevenhonderd keer in de Bijbel gebruikt. Ik kan echter slechts drie betekenissen onderscheiden waarin het gebruikt wordt. Ten eerste is het een van de namen van Jakob, de vader van de twaalf stammen; een naam die hem speciaal van God gegeven werd. Ten tweede is het de naam van het rijk van de tien stammen, die gescheiden werden van de stammen van Juda en Benjamin in de dagen van Rehabeam. Dit rijk wordt dan vaak als Israël aangeduid tegenover het koninkrijk van Juda in het zuiden. Ten derde is het de naam die aan de hele Joodse natie wordt gegeven en aan al de nakomelingen van de twaalf stammen die uit Jakob voortgekomen zijn en die uit Egypte werden geleid tot in het beloofde land Kanaän. Deze betekenis is zonder meer de belangrijkste zoals die voorkomt in de Bijbel. Het is tevens de enige betekenis zoals die voorkomt in het Nieuwe Testament. Het is ook in deze betekenis dat ik het woord zie in mijn verhandeling. Dat God Israël verstrooit en wederom vergaderen zal geldt voor heel de Joodse natie.

Waarom houd ik mij met deze kwestie bezig? Het komt sommige lezers wellicht voor als verspilling van tijd en woorden om er zoveel over te zeggen. De dingen die ik gezegd heb zijn voor hen niets meer dan gemeenplaatsen. Dat Israël gewoonweg Israël betekent is voor hen allang duidelijk. Als dit de gedachte is van wie dan ook in wiens handen deze verhandeling is gekomen, dan ben ik daar dankbaar om. Toch zijn er helaas velen die deze zaken niet met dezelfde ogen zien als u en het is om hun bestwil, dat ik er wat langer bij stilsta.

Eeuwenlang heeft er in de kerken van Christus een vreemde en in mijn ogen niet te rechtvaardigen manier van omgaan bestaan met het woord 'Israël.' Het is uitgelegd in vele passages van de psalmen en de profeten alsof het uitsluitend ging om heidense gelovigen. Zijn er geen beloften die aan Israël ontstolen zijn? Mensen hebben voortdurend te horen gekregen dat deze beloften bestemd zijn voor christelijke heiligen. Zijn er niet vele glorierijke beloften waarvan gezegd wordt dat ze ter vervulling gereed liggen voor Israël? Altijd is er aan de mensen verteld dat ze de overwinningen en de triomfen van het Evangelie in de kerken beschrijven. Er zijn hiervoor bewijzen te over en dus behoef ik er geen aan te halen. Er is geen mens die de enorme overdaad aan commentaren en populaire gezangen kan lezen zonder besef te hebben of the krijgen van dit systeem van uitleg waar ik het nu over heb. Ik heb lang tegen dat systeem geprotesteerd en ik hoop dat te blijven doen zo lang ik leef.

Ik ontken niet dat Israël een bijzonder typerend volk was en dat Gods verhouding met Israël bedoeld was om de verhouding tussen God en Zijn gelovig volk over de hele wereld te symboliseren.

Ik vergeet ook niet dat er geschreven staat: 'Gelijk in het water het aangezicht is tegen het aangezicht, also is des mensen hart tegen den mens' (Spr. 27:19), en, welke geestelijke waarden ook in de profetie staan opgetekend ten aanzien van de Israëlische harten, dat die ook toegepast kunnen worden op de harten van de heidenen.

Ik zou er graag volledig begrip voor willen hebben dat Gods handelingen met Joden en christenen afzonderlijk geheel en al dezelfde zijn. Zonder berouw, geloof in Christus en heiligheid des harten zal geen enkele Jood of heiden ooit gered worden.

Waar ik tegen protesteer is de gewoonte, *om duidelijke uitspraken in Gods Woord wat betreft de toekomst van de Joodse natie te vergeestelijken, en ook om de volheid van die beloften uitsluitend van toepassing te doen zijn op de christenen.* Ik geloof dat die

gewoonte in geen enkel opzicht gewettigd wordt door de Schrift en dat ze een lange, droevige nasleep heeft.

Waar, zou ik zelfs durven aanvoeren, vinden we een bewijs in het Nieuwe Testament dat het woord 'Israël' op iemand anders kan worden toegepast dan alleen op de natie Israël? Ik weet er geen te vinden. Integendeel, ik bemerk dat, wanneer de apostel Paulus oudtestamentische profetieën aanhaalt, hij heel sterk aarzelt om teksten aan te halen die specifiek het woord 'heidenen' gebruiken. Vaak wordt ons in het Nieuwe Testament verteld, dat onder het Evangelie heidenen 'medeërfgenen en mededeelgenoten Zijner belofte zijn' evenals gelovige Joden (Ef. 3:6). Maar dat gelovige heidenen ook 'Israëlieten' genaamd kunnen worden, vind ik nergens terug.

Waar is het dan aan te wijten dat de taal van de psalmen en de profeten zo slecht geïnterpreteerd wordt en dat men komt tot buitenissige verwachtingen als zou de hele wereld bekeerd worden door de verkondiging van het Evangelie? Mijns inziens ligt dit nergens anders aan dan aan de foutieve uitleg van het woord 'Israël' en de daaruit voortkomende toepassing van beloften voor de kerken vanuit de heidenen, waar ze in feite niets mee te maken hebben. De geringste fouten in de theologie hebben altijd kwalijke gevolgen. Nimmer past iemand een verkeerde schriftuitleg toe, of dat heeft kwalijke gevolgen en kleurt de hele toon van zijn of haar godsdienst.

Lezer, verder wil ik dit gedeelte van mijn verhandeling laten voor wat het is. Ik ben ervan overtuigd dat haar belang niet overgewaardeerd kan worden. In feite ligt een juist begrip ervan aan de wortel van de hele Joodse kwestie en van alle profetieën aangaande de Joden. De plicht, die de christenen hebben tegenover de Joden, zal nooit geheel juist begrepen worden als zij geen besef hebben van de plaats, die Israël in de Schriften inneemt.

Voordat ik ook maar één stap verder ga, wil ik de lezers van deze verhandeling een duidelijke, praktische vraag stellen. Ik vraag u heel simpel welke betekenis hecht u aan woorden als 'Israël', 'Jacob' en dergelijke, als u deze tegenkomt in de psalmen en de profeten van het Oude Testament? Er zijn er velen, die de Schrift veelvuldig onderzoeken en zeker eens per jaar de psalmen en de profeten doorlezen. Natuurlijk hecht u een bepaalde betekenis aan de woorden die ik u noemde. Welke betekenis is deze? Het is van groot belang dat het de juiste is.

Lezer, laat ik u vandaag een vriendelijke vermaning mogen geven. Houd u aan de letterlijke betekenis van de Bijbelwoorden en wacht u ervoor om ervan af te wijken, behalve in gevallen van absolute noodzaak. Houdt u verre van dat systeem van allegoriseren, vergeestelijken en aanpassen waarmee de school van Origenes eenmaal begon en dat zich zo'n grote plaats heeft weten te verwerven in de kerk. Richt u zich bij het lezen van de geautoriseerde versie van de Engelse Bijbel niet te veel op de aanwijzingen boven de hoofdstukken en de 'inhoudsopgaven' aan het begin van de hoofdstukken. Ik kan niet anders zeggen dan dat het hoogst ongelukkige toevoegsels zijn bij de overigens zo bewonderenswaardige vertaling. Vergeet niet dat die inhoudsopgaven en aanwijzingen niet door geïnspireerde handen werden opgetekend. Bij het lezen van de profeten vormen ze vaak geen ondersteuning, maar een hinderpaal voor het verstaan van de teksten. Houd voor zeker dat, wanneer u de psalmen en de profeten leest, Israël 'Israël' betekent, evenals Sion, Sion; en Jeruzalem, Jeruzalem. En tenslotte, welke invulling u geeft voor uw ziel wat betreft de woorden die God spreekt tot Zijn oude volk, verlies de eerste betekenis van de tekst nooit uit het oog.

2. Het tweede punt in de tekst waarbij ik wil stilstaan is *de huidige staat, waarin Israël verkeert*.

De uitdrukking die door Jeremia wordt gebruikt beschrijft heel precies de situatie, waarin de Joden zich vandaag de dag bevinden en gedurende achttienhonderd jaar hebben bevonden. Ze zijn een 'verstrooid' volk. De legers van Assyrië, Babylon en Rome zijn, het ene na het andere, over Israël heengestormd en hebben haar inwoners in ballingschap meegevoerd. Maar weinig of geen mensen van de tien stammen blijken te zijn teruggekeerd uit de Assyrische ballingschap. Nog geen vijftigduizend uit Benjamin en Juda kwamen terug van de Babylonische ballingschap. Uit de laatste en ergste ballingschap, toen de tempel werd verwoest, evenals geheel Jeruzalem, kwam niemand terug. Gedurende achttien eeuwen is Israël verstrooid geweest naar de vier hoeken van de aarde. Zoals het wrak van een schip zijn de Joden heen en weer geslingerd geweest over alle wateren en zijn, in stukken verbroken, op alle kusten gestrand.

Maar hoewel Israël verstrooid is geraakt, is het nooit vernietigd. Eeuwenlang is het een apart volk gebleven, zonder koning, zonder land, zonder territorium, maar nooit is het verloren gegaan of opgegaan in andere volkeren. Veelvuldig is het onder de voet vertrappt, maar het is nooit van het geloof van zijn vaderen afgevallen. Het is vervolgd, maar nooit vernietigd. Ook op dit moment is het een onderscheiden volk op aarde als geen ander. Als zodanig is het een niet te beantwoorden vraag voor de ongelovige, een onoplosbaar vraagstuk voor de politici en een duidelijke les voor de hele wereld. Romeinen, Denen, Saksen, Normandiërs, Belgen, Fransen en Duitsers hebben zich allen op hun beurt op Engelse bodem gevestigd. Maar zij allen hebben op de lange duur hun onderscheidende eigenschappen verloren. Zij allen zijn uiteindelijk geïntegreerd in de Engelse samenleving, ook al duurde dit soms enkele eeuwen.

Met de Joden is dit echter nooit het geval geweest. Zo verstrooid als ze waren, was er altijd een samenbindend element waar geen enkele omstandigheid iets aan kon veranderen. Zo verstrooid als ze zijn, is er geen natie op aarde waar de nationale vitaliteit zo groot is als bij hen. Waar u ook zoekt, u zult ze vinden. Vestig u in koude of warme landen, u zult er Joden ontmoeten. Maar waar u zich ook vestigt, dit wonderlijke volk blijft hetzelfde. Hoewel ze vaak een sterke minderheid vormen ten opzichte van de volkeren waar ze wonen, de Joden blijven zichzelf. Drieduizend jaar geleden zei Bileam: 'Dat volk zal alleen wonen, en het zal onder de heidenen niet gerekend worden.' Achttienhonderd jaar geleden zei de Heere: 'Dat dit geslacht geenszins zal voorbijgaan, totdat alles zal geschied zijn.' We zien deze woorden voor onze ogen in vervulling gaan. (Num. 23:9; Luk. 21:32).

Door wiens handen werd deze verstrooiing van Israël bewerkstelligd? De tekst die voor ons ligt zegt overduidelijk, dat het de hand van God was. Het waren niet de handen van Tiglat-Pileser of Salmanézer, Nebukadnézar of Titus. Zij waren niet meer dan instrumenten in de handen van een Hogere Macht. Het was die God die alle dingen gebiedt op aarde en in de hemel, die de twaalf stammen verspreidde over het gelaat des aardrijks. Het was dezelfde God die Israël uit Egypte bracht met een machtige hand en hem in Kanaän plantte, die hem bij de wortels vatte en hem deed 'omzwerven onder de heidenen.'

En waarom deed God dit zware oordeel Israël overkomen? Waar valt de verstrooiing van zo'n sterk bevoorrecht volk aan te wijten? Het zoeken naar het antwoord hierop is erg nuttig. Laat ons scherp acht geven op dat antwoord.

De Joden zijn een 'verstrooid' volk vanwege hun vele zonden. De hardigheid van hun harten en hun stijfkoppigheid, hun onboetvaardigheid en ongeloof, hun negeren van

voorrechten en geschenken, hun afwijzen van profeten en boodschappers, van de hemel gezonden, en hun uiteindelijke weigering om Jezus Christus te ontvangen, de enige Zoon van de Koning. Dat waren de dingen die de toorn van God op hen brachten. Dat waren de redenen voor hun huidige verstrooiing. De wijnstok die uit Egypte werd gebracht, bracht wrange druiven voort. De landlieden, aan wie de wijngaard was verhuurd, verdeden de vruchten die de wijngaard voortbracht. De mensen die voortkwamen uit het geslacht dat de slavernij had gekend kwamen in opstand tegen Hem die hen bevrijd had. Daarom onstak de toorn van God en was er geen uithelper meer. Daarom zegt Hij: 'Uit alle geslachten des aardbodems heb ik ulieden alleen gekend; daarom zal Ik al uw ongerechtigheden heden over ulieden bezoeken' (Amos 3:2). 'Welke ook gedood hebben den Heere Jezus, en hun eigen profeten; en ons hebben vervolgd en Gode niet behagen, en allen mensen tegen zijn; en verhinderen ons te spreken tot de heidenen, dat zij zalig mochten worden; opdat zij te allen tijd hun zonden vervullen zouden. En de toorn is over hen gekomen tot het einde' (1 Thess. 2:15).

Israël werd verstrooid om een voortdurende waarschuwing te zijn voor de kerken van God uit de heidenen. De Joden zijn Gods baken of zoutpilaar voor het gehele christendom en een duidelijk merkteken dat allen, die God kennen, nooit mogen vergeten. Zij laten alle christenen zien hoe God de geestelijke hoogmoed en zelfingenomenheid haat; zij tonen Gods heilige verontwaardiging over hen die de tradities hooghouden maar van het Woord afdwalen en ook Gods toorn over formalisme en vormendienst. Als er iemand is die wil zien hoe groot Gods toorn over zulke zonden is, die kijke slechts naar de toestand waarin de Joden zich bevinden. Gedurende achttienhonderd jaar heeft de Heere hen aan de ogen van de wereld voorgehouden en Zijn afschuw over hun zonden opgetekend, opdat elk die wil ze kan lezen.

Ik kan dit deel van mijn verhandeling niet afsluiten zonder allen die het lezen dringend aan te raden, een praktische les te leren uit de verstrooiing van Israël. Houdt de oorzaken van hun verstrooiing in gedachten en verval niet in dezelfde zonden. Ik ben ervan overtuigd, dat deze waarschuwing juist in deze laatste dagen van groot gewicht is. Ik ben ervan overtuigd, dat de meningen die stoutmoedig worden rondgebazuind en openlijk erop nagehouden worden door veel godsdienstige leermeester, juist van alle christenen vragen ten zeerste op hun hoede te zijn. Het is niet zonder reden dat de Heere zegt: 'Ziet toe, en wacht u van de zuurdesem der Farizeeën en Sadduceeën' (Matth. 16:6). Ziet op uw eigen hart. Laat u niet in met valse leerredenen. Kerken zijn nooit veilig tenzij de leden hun eigen verantwoordelijkheid kennen. Laten we naar onszelf kijken en onze eigen zielen op het oog hebben. Dezelfde God die Israël verstrooide om zijn zonden leeft nog. En wat zegt Hij tot de kerken van Christus in deze tijd? Hij zegt: 'Zijt niet hooggevoelende, maar vrees. Want is het, dat God de natuurlijke takken niet gespaard heeft, zie toe, dat Hij ook mogelijk u niet spare' (Rom. 11:20, 21).

3. Het derde deel van de tekst, waarover ik zou willen nadenken gaat over *de toekomstverwachtingen van Israël*.

Met het ter sprake brengen van dit onderwerp voel ik, dat ik het terrein van de onvervulde profetie ga betreden. Ik wil dit met alle mogelijke eerbied doen en tevens met een diep besef van de enorme moeilijkheden die deze studie met zich meebrengt en van de grote hoeveelheid verscheiden meningen, die er bestaat over dit onderwerp. Toch moet de dienaar van God geen meester op aarde raadplegen. De waarheid zal

niet licht benaderd worden tenzij alle predikanten hun meningen ten volle, onbepakt en zonder terughouden verkondigen en de mensen de mogelijkheid geven te overdenken hetgeen zij verkondigen.

Lezer, hoe groot de moeilijkheden bij dit onderwerp ook zijn, er zijn twee punten die voor mij overduidelijk zijn.

- Een van deze is de persoonlijke terugkeer van de Heere Jezus Christus voor de komst van het Duizendjarig Rijk.
- Het andere punt is de letterlijke vergadering van de Joodse natie en hun terugkeer naar hun eigen land.

Ik zal van niemand zeggen dat deze twee zaken essentieel zijn voor de zaligheid en dat er voor zo een geen redding bestaat tenzij hij dezelfde mening heeft als ik. Toch komen deze waarheden mij even zeker voor als dat de Godheid van Christus voor mij een voldongen feit is.

Wat zegt nu de tekst over de toekomstverwachting van de Joden? De tekst zegt: 'Hij, die Israël verstrooide, zal hem weder vergaderen.' Dat vergaderen is een gebeurtenis die duidelijk nog moet plaatsvinden. Het zou op geen enkele wijze toepasbaar zijn geweest op de tien stammen van Israël. Zij zijn op geen enkele wijze ooit vergaderd geworden. Hun verstrooiing is nooit tot een einde gekomen. Het kan niet toegepast worden op de terugkeer van het overblijfsel van de stammen van Juda en Benjamin uit de Babylonische ballingschap. De taal van de tekst maakt zo'n toepassing onmogelijk. De tekst is van toepassing op de heidenen, 'de naties.' De aanzegging die van hen geëist wordt dient gericht te worden aan de 'eilanden, die verre zijn.' In de dagen van de Babylonische ballingschap wisten de naties van de wereld niets van het Woord van God. Ze waren in duisternis verzonken en hadden zelfs van de Naam des Heeren niet gehoord. Als Jeremia hun had opgedragen om de terugkeer van de Joden uit Babylon uit te roepen, zou dat onder die omstandigheden nutteloos en dwaas geweest zijn. Er is maar één eerlijke en legitieme uitleg van deze tekst. De gebeurtenis waarover deze spreekt is nog toekomst. De vergadering waarover gesproken wordt moet nog plaats gaan vinden.

Lezer, ik geloof dat de interpretatie die ik zojuist heb weergegeven, in overeenstemming is met vele andere profetieën uit de Heilige Schrift. De tijd zou ontbreken om ook maar een tiende deel van de teksten aan te halen, die steeds dezelfde waarheid verkondigen. Van de zestien profeten uit het Oude Testament zijn er tenminste tien, bij wie de wedervergadering van de Joden in de laatste dagen uitgesproken genoemd wordt. Van deze tien zal ik er telkens een aanhalen. Met opzet zeg ik 'een.' Ik ben bevreesd om het onderwerp met bewijzen te overladen. Ik wil de lezers er alleen op wijzen dat er een overdaad aan bewijzen zou geleverd kunnen worden.

Hoort wat Jesaja zegt, hoofdstuk 11:11,12:

'Want het zal geschieden te dien dage, dat de Heere ten anderen male Zijn hand aanleggen zal om weder te verwerven het overblijfsel Zijns volks, hetwelk overgebleven zal zijn van Assyrië, en van Egypte, en van Pathros, en van Morenland, en van Elam, en van Sinear, en van Hamath, en van de eilanden der zee. En Hij zal een banier oprichten onder de heidenen, en Hij zal de verdrevenen van Israël verzamelen, en de verstrooiden uit Juda vergaderen, van de vier einden des aardrijks.'

Hoort wat Ezechiël zegt (37:21):

'Zo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik zal de kinderen Israëls halen uit het midden der heidenen, waarhenen zij getogen zijn, en zal ze vergaderen van rondom, en brengen hen in hun land.'

Hoort wat Hosea zegt (1:11, 3:4,5):

'En de kinderen van Juda, en de kinderen Israëls zullen samenvergaderd worden, en zich een enig hoofd stellen, en uit het land optrekken,, want de dag van Jizreël zal groot zijn. Want de kinderen Israëls zullen vele dagen blijven zitten, zonder koning, en zonder vorst, en zonder offer, en zonder opgericht beeld, en zonder efod en terafim. Daarna zullen zich de kinderen Israëls bekeren, en zoeken den HEERE, hun God, en David, hun koning; en zij zullen vrezende komen tot den HEERE en tot Zijn goedheid, in het laatste der dagen.'

Hoort wat Joël zegt (3:20):

'Maar Juda zal blijven in eeuwigheid, en Jeruzalem van geslacht tot geslacht.'

Hoort wat Amos zegt (9:14,15):

'En Ik zal de gevangenis van Mijn volk Israël wenden, en zij zullen de verwoeste steden herbouwen en bewonen, en wijngaarden planten, en derzelve wijn drinken; en zij zullen hoven maken, en derzelve vrucht eten. En Ik zal ze in het land planten; en zij zullen niet meer worden uitgerukt uit hun land, dat Ik hunlieden gegeven heb, zegt de HEERE, uw God.'

Hoort wat Obadja zegt (1:17):

'Maar op den berg Sions zal ontkoming zijn, en hij zal een heiligheid zijn; en die van het huis Jakobs zullen hun erfgoederen erfelijk bezitten.' Hoort wat Micha zegt (4:6,7):

'Te dien dage, spreekt de HEERE, zal Ik haar, die hinkende was, verzamelen, en haar, die verdreven was, vergaderen, en die Ik geplaagd had. En Ik zal haar, die hinkende was, maken tot een overblijfsel, en haar, die verre henen verstoten was, tot een machtig volk; en de HEERE zal Koning over hen zijn op den berg Sions, van nu aan tot in eeuwigheid.'

Hoort wat Zefanja zegt (3:14-20):

'Zing vrolijk, gij dochter Sions, juich, Israël; wees blijde, en spring op van vreugde van ganser harte, gij dochter Jeruzalems! De HEERE heeft uw oordelen weggenomen, Hij heeft uw vijand weggevaagd; de Koning Israëls, de HEERE, is in het midden van u, gij zult geen kwaad meer zien. Te dien dage zal tot Jeruzalem gezegd worden: Vrees niet, o Sion! laat uw handen niet slap worden. De HEERE, uw God, is in het midden van u, een Held, Die verlossen zal; Hij zal over u vrolijk zijn met blijdschap, Hij zal zwijgen in Zijn liefde, Hij zal Zich over u verheugen met gejuich. De bedroefden, om der bijeenkomst wil, zal Ik verzamelen, zij zijn uit u; de schimping is een last op haar. Ziet, Ik zal te dien tijde al uw verdrukkers verdoen; en Ik zal de hinkenden behoeden, en de uitgestotenen verzamelen; en Ik zal ze stellen tot een lof, en tot een naam, in het ganse land, waar zij beschaamd zijn geweest. Te dier tijd zal Ik ulieden herwaarts brengen, ten tijde namelijk, als Ik u verzamelen zal; zekerlijk Ik zal ulieden zetten tot een naam en tot een lof, onder alle volken der aarde, als Ik uw gevangenis voor uw ogen wenden zal, zegt de HEERE.'

Hoort wat Zacharia zegt (10:6-10):

'En Ik zal het huis van Juda versterken, en het huis van Jozef zal Ik behouden, en Ik zal hen weder inzetten; want Ik heb Mij hunner ontfermd, en zij zullen wezen, alsof Ik hen niet verstoten had; want Ik ben de HEERE, hun God, en Ik zal ze verhoren. En zij zullen zijn als een held van Efraïm, en hun hart zal zich verblijden, als van den wijn; en hun kinderen zullen het zien, en zich verblijden, hun hart zal zich verheugen in den HEERE. Ik zal hen toesissen, en zal ze vergaderen, want Ik zal ze verlossen; en zij zullen vermenigvuldigd worden, gelijk zij te voren vermenigvuldigd waren. En Ik zal hen onder de volken zaaien, en zij zullen Mijner gedenken in verre plaatsen; en zij

zullen leven met hun kinderen, en wederkeren. Want Ik zal ze wederbrengen uit Egypte, en Ik zal ze vergaderen uit Assyrië; en Ik zal ze in het land van Gilead en Libanon brengen, maar het zal hun niet genoeg wezen.'

Hoort tenslotte wat Jeremia zegt (30:3,11):

'Want zie, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat Ik de gevangenis van Mijn volk, Israël en Juda, wenden zal, zegt de HEERE; en Ik zal hen wederbrengen in het land, dat Ik hun vaders gegeven heb, en zij zullen het erfelijk bezitten.

Want Ik ben met u, spreekt de HEERE, om u te verlossen; want Ik zal een voleinding maken met al de heidenen, waarhenen Ik u verstrooid heb; maar met u zal Ik geen voleinding maken, maar ik zal u kastijden met mate, en u niet gans onschuldig houden.'

Lezer, ik plaats deze teksten u voor ogen zonder bijschrift of commentaar. Mijn enige wens is dat ze gewogen en overdacht zullen worden, en dat de hoofdstukken waarin ze voorkomen zorgvuldig gelezen worden. Eén opmerking volstaat, denk ik. Ze wijzen alle op een tijd in de toekomst. Ze voorspellen alle de vergadering van de Joodse natie van de vier uitersten der aarde en de terugkeer naar hun eigen land. Ik moet u zeggen dat het onderwerp veel groter aandacht verdient dan deze verhandeling eraan geeft. Toch is het beter niet in te gaan op onderwerpen, die van betrekkelijk ondergeschikt belang zijn. Ik zal de kwestie niet verder compliceren door in te gaan op de wijze, waarop Israël vergaderd zal worden en met welke verschijnselen dat gepaard zal gaan. *Ik zou u met bewijzen uit de Schrift kunnen laten zien dat de Joden misschien, hoewel ootmoediger, in een onbekeerde staat bijeenvergaderd zullen worden, en eerst daarna geleerd zullen worden te zien op Hem die zij doorstoken hebben.* Ik zou over de toekomstige heerlijkheid van Jeruzalem kunnen spreken, nadat de Joden teruggekeerd zullen zijn en van de laatste belegering die het zal ondergaan, waarover Zacharia spreekt en ook onze Heere Jezus Christus. Ik houd echter op. Ik wil mij niet wagen buiten de grenzen van mijn tekst. Het is wellicht beter te blijven bij de gewichtige belofte, zoals die zo treffend verwoord wordt. Het verstrooide Israël zal weder vergaderd worden. Dat is de toekomstverwachting van Israël.

Bestaat er tegenbewijs voor deze woorden in het Nieuwe Testament? Ik kan niets vinden. In een hoofdstuk van de brief van Paulus aan de Romeinen wordt het onderwerp uitgebreid behandeld. Een geïnspireerde apostel spreekt daar over Israël als 'aanneming' in Gods goedertierenheid, 'ingeënt' en 'gespaard' (Zie Rom. 11:15-32).

Is er enige onmogelijkheid ten aanzien van deze vergadering Israëls? Wie durft er van onmogelijkheden te spreken? Betreft het een ongelovige, laat hem dan het verleden en de huidige staat van Israël verklaren. Als hij daartoe in staat is zullen we naar hem luisteren. Betreft het een christen, laat hem dan denken aan het feit dat bij God niets onmogelijk is. Laat hem het visioen van Ezechiël over de dorre beenderen lezen en opmerken op wie dat visioen van toepassing is. Laat hem zien op zijn eigen bekering en opstanding uit de dood van zonden en misdaden en dan de onbetamelijke gedachte herroepen, dat bij God iets onmogelijk zou zijn.

Is er iets wat inconsequent is wat betreft Gods handelen tot nu toe in het bijeenvergaderen van Israël? Is het zo absurd om een dergelijke gebeurtenis te verwachten? Welke redenen hebben wij om dat te beweren? Indien we zien op de opeenvolging van gebeurtenissen is er geen grond om niet te geloven, dat God nog wonderlijke dingen aan het Joodse volk zal tonen. Het zou immers niet wonderbaarlijker zijn wanneer we hen opnieuw in Palestina bijeenvergaderd zouden

zien, nadat ze reeds eenmaal uit Egypte het beloofde land binnengingen. Wat God eenmaal bewerkstelligd heeft kan Hij zeker nogmaals verrichten.

Is er iets wat onmogelijk is in het bijeenbrengen van Israël? Helaas lezers, wij zijn maar armelijke beoordelaars van de mogelijkheden Gods. Gods wegen, om Zijn eigen doelstellingen te bewerkstelligen kunnen nooit volgens menselijke normen beoordeeld worden. In de dagen toen de kinderen Israëls uit Egypte togen zou nooit iemand gezegd hebben, dat het waarschijnlijk was dat dit volk van slaven ooit een boek zou produceren dat de wereld op zijn kop zou zetten. Toch heeft die natie dat wel gedaan. Uit dat volk is de Bijbel voortgekomen. Zou iemand vierduizend jaar geleden ooit beweerd hebben dat het waarschijnlijk was dat de Zoon van God naar de aarde zou komen en aan het kruis zou moeten lijden, voordat Hij weder zou komen om in heerlijkheid te regeren? Toch is dat het geval geweest. Christus heeft geleefd, Christus heeft geleden en Hij is gestorven. Weg met dit gepraat over onmogelijkheden. Gods wegen zijn niet onze wegen.

Is er tenslotte iets dat fanatiek of dweperig overkomt ten aanzien van Israëls toekomst? Waarom zouden mensen dat beweren? Uw eigen ogen tonen u dat de orde van zaken in de huidige bedeling de wereld nooit zal bekeren. Er is geen kerk of gemeente, of bijeenkomst waar de bekeerden meer zijn dan een kleine schare. Er is nooit een dienaar Gods op aarde geweest, en die zal er ook niet komen, die ooit meer heeft gezien dan het 'afzonderen' van een uitverkoren volk. Er moet een grote verandering komen eer de aarde met de kennis van de Heere vervuld zal zijn. Een nieuwe orde leraren moet opgeleid worden en een nieuwe bedeling ingeluid. *Ik ben er stellig van overtuigd dat deze leraren bekeerde Joden zullen zijn.* Eerst dan zal de vervulling van die opmerkelijke woorden gezien worden: 'Want indien hun verwerping de verzoening is der wereld, wat zal de aanneming wezen, anders dan het leven uit de doden?' (Rom. 11:15).

Ik mag niet langer bij dit deel van mijn onderwerp stilstaan. Ik eindig met een algemene opmerking die bij de lezers wellicht overkomt als een waarheid als een koe. Dat mag dan zo zijn, toch geloof ik dat deze opmerking van levensbelang is en ik wens van harte dat zij een diepe indruk op ons achterlaat.

Ik vraag u dan om vast in uw gedachten te houden dat, wanneer God zegt dat iets zal gebeuren, wij dat moeten geloven. We hebben het recht niet om te gaan spreken over mogelijk en onmogelijk, waarschijnlijk en onwaarschijnlijk, redelijk en onredelijk. Wat is dat anders dan vermomd scepticisme en versluierd ongeloof? Wat heeft de Heere gesproken? Wat zegt de Schrift erover? Wat is in het Woord opgetekend? Dat zijn de enige vragen, waarop we het recht hebben een antwoord te geven en als het antwoord duidelijk is, hebben we niets anders te doen dan het te geloven. Onze rede zou in verweer kunnen komen. Onze vooropgezette meningen over wat God behoort te doen zouden een ernstige schok kunnen ondergaan. Onze eigen systemen van profetische analyses zouden aan stukken gescheurd kunnen worden. Onze geheime vooroordelen zouden ernstig beschadigd kunnen worden. Maar wat staat ons eigenlijk te doen? We moeten ons door de Schrift laten leiden of we zullen de meest ellendige van alle mensen zijn. Laat ons, koste wat het kost, vasthouden aan het Woord. Laat ieder mens een leugenaar zijn en God slechts waarheid.

Wat alle onvervulde profetieën betreft, ik verlang voor mijzelf terug te kunnen vallen op dit principe. Ik zie zeer veel dingen die ik niet kan verklaren. Ik zie vele moeilijkheden die ik niet kan oplossen. Toch wil ik dat principe niet opgeven. Ik ben vastbesloten alles te geloven wat God zegt. Ik weet dat het alles ten laatste als zijnde de waarheid bewezen zal worden. Ik lees in de tekst die vandaag voor ons ligt dat Hij

zegt: 'Hij die Israël verstrooide zal hem weder verzamelen.' Dat moet waar zijn, welke moeilijkheden het ook met zich meebrengt. Dat Israël vergaderd zal worden geloof ik standvastig.

4. Het laatste punt waarover ik wil spreken is een puur praktisch punt. **Het is de plicht die de kerken uit de heidenen hebben tegenover Israël.**

Lezer, terwijl ik dit punt ter sprake breng, zou ik niet willen dat u ook maar een ogenblik zou veronderstellen dat de toekomstige vergadering van Israël afhangt van iets dat mensen kunnen doen. Gods raadslagen en doelstellingen zijn volkomen onafhankelijk van enige menselijke kracht. De zon zal vanavond op haar vaste tijd ondergaan en geen koningin, vorst, politicus, paus, president of keizer kan haar gang vertragen of stoppen. De getijden van de zee zullen deze week met hun eigen regelmaat verlopen en geen wetenschappelijke verordening of technische constructie kan die regelmaat verstoren. En op dezelfde wijze zullen de beloften Gods aangaande Israël op Zijn tijd in vervulling gaan, of we het weten willen of niet. Wanneer de 'tijden' en 'gelegenheden' die God in Zijn eigen macht heeft gesteld daar zullen zijn, zal Israël vergaderd worden, alle verbonden en samenzweringen van staatslieden ten spijt. Alle vervolgingen en ongeloof van afvallige kerken zal dat niet kunnen verhinderen.

Maar gegeven het feit dat wij naar deze dingen uitzien, behoren wij allen op het pad der gehoorzaamheid gevonden te worden. Het betaamt ons de ernstige vraag onder ogen te zien: wat voor mensen behoorden wij te zijn en op welke wijze zouden wij onze volledige instemming moeten betuigen aangaande Gods doelstellingen met de Joden? Moesten wijde opmerkelijke woorden van Paulus niet in gedachten houden, *dat door uw barmhartigheid ook zij barmhartigheid zouden verkrijgen?* (Rom. 11:31). Dat is de vraag waarop ik nu graag een kort, praktisch antwoord zou willen geven.

1. Ik geloof dan, ten eerste, dat het een plicht is die op alle christenen rust om bijzondere aandacht te hebben voor de geestelijke bekering van de Joodse natie en om hun bekering een speciale plaats in ons gebed te geven. Ik zeg met name: hun 'geestelijke' bekering. Ik laat hun burgerlijke en politieke positie voor wat die is. Ik spreek uitsluitend over de gesteldheid van hun zielen. Ik zeg dat we een bijzondere schuld bij hen hebben en dat deze schuld met zorg betaald moet worden.

We prijzen onze Bijbels en dat is juist. Een hemel zonder zon zou niet kaler zijn dan een wereld zonder Bijbel. Maar geven we er ons ooit rekenschap van, dat iedere bladzijde van dat gezegende boek door Gods inspiratie werd geschreven door Israëlitische handen? Vergeet niet dat wij ieder hoofdstuk dat we hebben, na God aan Israël te danken hebben. Er is geen godsdienstige groepering in Londen die elke maand mei bijeen komt, die niet voortdurend met Israëlitisch gereedschap werkt. We prijzen het heerlijk Evangelie van de genade Gods, en terecht. Een land zonder Bijbel, zoals China en Mongolië, is niets anders dan een morele woestenij. Zie het enorme verschil tussen Europa en Amerika enerzijds met het Evangelie, ondanks al hun slechtheden, en Afrika en Azië zonder. Denken we er wel eens over na dat de eerste predikers van het Evangelie allemaal Joden waren? De mannen, die vaak ten koste van hun leven het gezegende nieuws van de gekruisigde Christus van stad tot stad brachten waren geen heidenen. De eersten die de lamp der waarheid van hand tot hand overgaven, totdat deze onze heidense voorvaders bereikte, waren allen mannen uit Israël.

Wij verheugen ons in Christus en verheerlijken wij Zijn persoon en werk. Dat mogen we zeker wel doen! Zonder een levende Zaligmaker en Zijn verzoenend bloed,

eenmaal aan het kruis vergoten, zouden we er inderdaad slecht aan toe zijn. Denken we er wel eens over na dat, toen de Zaligmaker ter wereld kwam om plaatsbekledend werk te doen, Hij geboren werd uit een Joodse moeder? Laat dat nimmer vergeten worden! Toen God 'geopenbaard werd in het vlees' en 'uit een vrouw geboren' werd, was die vrouw een maagd uit het geslacht van David. Toen de Redder vlees en bloed aannam zodat Hij de kop van de slang zou kunnen vermorzelen, was dat geen bloed van de heidenen, maar dat van één uit de twaalf stammen Israëls.

Lezer, ik besef maar al te goed dat dit aloude zaken zijn. Ze zijn vaak aanbevolen in de aandacht van de kerken. Ik schaam mij niet om ze opnieuw onder de aandacht te brengen. Ik zeg dat als er zoiets als dankbaarheid in het hart van een mens bestaat, het de plicht van alle christenen is om een bijzondere interesse te hebben voor wat wij aan de Joden te danken hebben.

2. Ik geloof tevens dat het een taak voor alle christenen is om zoveel mogelijk alle struikelblokken voor de Joden uit de weg te ruimen, en alles wat hen in het christendom ergert en hun bekering in de weg staat te vermijden. Deze zaak wordt uitdrukkelijk in de Schrift genoemd. We horen Jesaja erover spreken als hij zegt: 'Neemt den aanstoot uit den weg Mijns volks' (Jes. 57:14). Welzeker past het de profeet, zo te spreken. Niemand, die rond kijkt in de christelijke kerken, zal ontkennen dat hij daar het recht toe had.

Wat zullen we zeggen van de flagrante onheiligheid en schending van Gods heiligheid, die zo wijd verspreid is in Gods Koninkrijk? Wat zullen we zeggen van de openlijke, onbeschaamde afgoderij die het oog treft in alle rooms-katholieke kerken? En wat te zeggen van de schending van de dag des Heeren, die als de kanker voortvreet in de protestantse kerken? Wat zullen we zeggen van de algemeen voorkomende gewoonte om het Oude Testament rationalistisch te verklaren en zo de werkelijk gebeurde geschiedenissen van Abraham, Jacob en Jozef af te doen als kunstig uitgedachte fabelen? Wat zullen we zeggen van de traditionele profetie-interpretatie, die we vandaag de dag bij christenen zo vaak aantreffen? Het systeem om alle zegeningen toe te passen op de kerk van Christus en alle vervloekingen op het verachte Israël, en om alle profetieën over Christus' eerste komst letterlijk te nemen en alle profetieën over Zijn wederkomst figuurlijk? Wat zullen we er anders van zeggen dan dat ze een aanstoot zijn, een groot struikelblok op de weg voor de bekering van de Joden? Wat zijn het anders dan grote barrières tussen de Joden en Christus, barrières, door christenen opgeworpen?

Lezers, wij allen moeten ertoe bijdragen om deze struikelblokken weg te nemen. Juist hier kunnen wij allen aan mee helpen. Hiermee in ieder geval kan iedere christen de Joodse zaak dienen. Hoe zuiverder en heiliger wij ons geloof beleven en belijden, des te meer zullen we het aan Israël willen verkondigen. Hoe meer wij de afgoderij van Rome een halt toeroepen en tegen haar zonden en ontaarding strijden, des te eerder zullen de Joden geloven dat er iets goeds zit in het christendom. Hoe meer we het letterlijk interpreteren van de Heilige Schrift bevorderen, des te meer zullen we erin slagen om vooroordelen uit de gedachten van eerlijke onderzoekers in Israël te verwijderen en hen voor te bereiden op wat wij te zeggen hebben.

3. In de derde plaats geloof ik, dat het de plicht van alle christenen is, bijzondere pogingen te doen om de bekering van de Joden te bevorderen. Ik zeg met opzet, bijzondere pogingen. De Joden zijn een bijzonder volk en moeten op bijzondere wijze benaderd worden.

Zij zijn bijzonder wat hun geestelijk denken aangaat. Ze vragen om een totaal andere aanpak dan de heidenen. Hun tegenwerpingen zijn niet dezelfde als die van de heidenen. Hun moeilijkheden zijn anders dan die van de heidenen. Zij geloven vele dingen, waarvan de heidenen nooit gehoord hebben. Zij hebben normen voor goed en kwaad waarmee de heidenen totaal onbekend zijn. Zij moeten, net als de heidenen, bekeerd worden. Net als de heidenen moeten zij bij Christus gebracht worden. Maar de gedachtegangen om de Joden te overtuigen zijn totaal anders dan die om de heidenen te overtuigen. Een getrouw zending zou het bewonderenswaardig goed kunnen doen onder de heidenen, maar het buitengewoon moeilijk kunnen hebben onder de Joden.

Ze zijn bijzonder wat betreft hun positie in de wereld. Ze worden niet allen bij elkander gevonden, zoals de Afrikanen in Sierra Leone, of de Hindoes in India, of de Nieuw-Zeelanders, of de Chinezen. Ze zijn nadrukkelijk een verstrooid volk met enkelen in het ene land en enkelen in het andere. Een poging om hen te bereiken behelst in feite niets anders, dan zendelingen over de gehele wereld te sturen.

Omstandigheden als deze schijnen mij te duiden op het feit, dat niets minder dan een bijzondere poging van de christenen vereist wordt, willen ze ooit in staat zijn hun schuld aan Israël af te lossen. Er zal een verdeling van werk op het zendingsveld moeten komen. Er moet een bijzondere concentratie van prediking, gebed en liefdevolle omgang voor en met het Joodse volk komen, of de christelijke kerken hoeven nooit te verwachten dat er enig geestelijk goed uit de zending onder de Joden voortkomt. Zonder zulke bijzondere inspanningen zal de zaak van Israël een verloren zaak zijn. Zonder bijzondere inspanningen zie ik niet hoe de opdracht van deze tekst juist opgevolgd kan worden.

Hierop nu berust de claim op hulp, die *de Vereniging tot Bevordering van het christendom onder de Joden* vandaag de dag maakt. Het stelt hen in staat een speciale poging te ondernemen ten dienste van Israël. Het verschaft hun een uitlaat voor hun sympathieën en een betrouwbare manier om het Evangelie aan Gods oude verbondsvolk te verkondigen. In dit licht wil ik de Vereniging hartelijk aanbevelen bij allen, die de Heere Jezus Christus in oprechtheid liefhebben en graag een goed werk in de wereld verrichten.

Ik ben me er wel degelijk van bewust dat het een veelgehoorde opmerking is dat deze vereniging niets uitricht. Voor sommigen lijken de resultaten inderdaad wellicht erg klein en onbeduidend. Ik geloof echter dat degenen die een dergelijke opmerking maken, waarschijnlijk nooit acht hebben geslagen op het bijzondere werk dat deze vereniging verricht. Haar werkterrein is noodzakelijkerwijze een buitengewoon verspreid terrein. Haar medewerkers zijn ver van elkander verwijderd werkzaam. Het werk dat zij verrichten is veel minder duidelijk zichtbaar dan het werk van een grote groep zendelingen in Tinnevely of Sierra Leone. Getoetst aan welke normen dan ook: ik geloof dat de vereniging geen enkele inspectie behoeft te vrezen. Haar medewerkers kunnen op verscheidene plaatsen bogen op zichtbare resultaten en roepen overdenking, zelfonderzoek en leergierigheid op in Israël. Op andere plaatsen slagen zij erin om vooroordelen op voorzichtige wijze weg te nemen, zodat Joden bereid zijn te luisteren naar wat het Evangelie te zeggen heeft. Op weer andere plaatsen roepen zij de mensen op en brengen hen aan de voet van het kruis. Wat er nog meer van te zien is? Grottere resultaten dan deze kunnen toch niet gevonden worden? De plichten behoren ons toe, maar de resultaten komen Gode toe. Ik sluit dit onderwerp af met drie opmerkingen.

Ik bid God dat Hij er een indruk van zal geven in de gedachten van allen die deze verhandeling lezen.

1. In de eerste plaats dring ik er bij alle lezers op aan acht te slaan op de beloften, die God heeft gedaan aan allen die zorg dragen voor Israël. Wat een minachtende wereld ook moge zeggen, de Joden zijn de 'beminden om der vaderen wil.' Van Jeruzalem wordt gezegd dat zij, die u beminnen, wel moeten varen (Ps. 122:6). Van Israël wordt gezegd dat zij die u zegenen, gezegend zullen zijn en zij die u vloeken, vervloekt zullen zijn (Num. 24:9). Deze beloften zijn nog niet van hun kracht ontdaan. We zien deze vervulling in de zegeningen, betoond aan de Engelse kerk sinds de dag, dat de Joodse kwestie ter hand werd genomen. We zien het aan de bijzondere eer die God verleend heeft aan individuele christenen, die met name voor de Joodse zaak hebben gearbeid. Charles Simeon, Edward Bickersteth, Robert M'Cheyne, Haldane Stewart en Dr. Marsh zijn allen treffende voorbeelden van wat ik bedoel. Is er onder u iemand die Gods bijzondere zegen verlangt? Laat hem arbeiden voor de bekering van Israël en de zegen zal niet uitblijven.

2. Ten tweede dring ik er bij de lezer op aan acht te slaan op het feit dat de Heilige Schrift een sterk verband legt tussen de bijeenvergadering van Israël en de wederkomst van de Heere. In een van de psalmen komt dat met name tot uiting. 'Als de Heere Sion zal opgebouwd hebben, in Zijn heerlijkheid zal verschenen zijn' (Ps. 102:17). Waar is de ware gelovige die niet werkelijk uitziet naar deze dag? Waar is de oprechte christen die niet vanuit het diepst van zijn hart roept: 'Uw koninkrijk kome?' Laten deze allen arbeiden en geven en bidden, zodat het Evangelie vrij baan krijgje in Israël en Gods Naam verheerlijkt worde. De tijd van de begunstiging van Israël is nauw verbonden met het herstel van alle dingen. Gezegend dat werk hetwelk zal uitmonden in de wederkomst van de Heere!

3. Tenslotte roep ik iedere lezer op, met ernst zijn eigen zaligheid te zoeken. Blijf niet steken in verstandelijke kennis van profetische zaken. Wees niet tevreden met een intellectuele geloofsovertuiging. Beijvert u om uw roeping en verkiezing vast te maken. Onderzoek of uw berouw en uw geloof oprecht en waarachtig zijn. Onderzoek uzelf of u één bent met Christus en Christus in u is en of u gewassen, geheiligd en gerechtvaardigd bent. Of dan de vervulling van Gods beloften aan Israël nog verre is of reeds dichterbij gekomen is: *uw eigen lot zal zeker zijn*. U zult geborgen zijn als de koninkrijken dezer wereld voorbij zijn gegaan. U zult Christus zonder vrees kunnen ontmoeten, als Hij op Zijn tijd wederkeert. U zult uw stem vrijmoedig paren aan de stemmen van hen, die het volgende lied zingen: 'Gezegend is Hij, die komt in den Naam des Heeren.' U zult aanzitten met Abraham, Izak en Jakob in het Koninkrijk van God en dat nimmermeer verlaten.*

* De inhoud van deze verhandeling werd oorspronkelijk uitgesproken als de Jaarlijkse Prediking voor *de Londense Vereniging ter Bevordering van het Christendom onder de Joden*, in de Rectory Church, te Mary-le-bone, in mei 1868.

4. EN ALZO ZAL GEHEEL ISRAËL ZALIG WORDEN

'En alzo zal geheel Israël zalig worden; gelijk geschreven is: De Verlosser zal uit Sion komen en zal de goddeloosheden afwenden van Jakob.' Romeinen 11:26.

Dit is een van de belangrijke onvervulde profetieën van de Heilige Schrift. Meer dan achttien eeuwen zijn voorbijgegaan sinds Paulus dit heeft geschreven. Gedurende die periode hebben er vele ongelooflijke en onverwachte gebeurtenissen plaatsgevonden. Vaak is de wereld op haar kop gezet en in verwarring gebracht. Keizerrijken en koninkrijken zijn opgekomen en ten val gekomen. Natiën en volkeren zijn verworpen en verdwenen. Zichtbare kerken zijn verdwenen en hun kandelaren zijn weggenomen. Maar tot op dit moment is Paulus' profetie, dat geheel Israël zalig zal worden, onvervuld gebleven.

Voor een eenvoudig mens, die bewaard is gebleven voor traditionele uitleg, lijken deze woorden erg simpel. Het is niet gelijk de tempel in het gezicht van Ezechiël, een duister en onbegrijpelijk iets. Het is niet iets waarvan we, net als Daniël dat deed van een ander gezicht, zouden kunnen zeggen, 'Ik hoorde het, maar verstond het niet.' Het komt niet tot ons door middel van symbolen, zoals de bazuinen, zegels, fiolen en beesten in de Openbaring, waarover men het waarschijnlijk tot de wederkomst van Christus niet eens zal worden en waarnaar zelfs de knapste uitleggers slechts kunnen gissen. Niets van dat alles! De zin die voor ons ligt is een eenvoudig uitgesproken bewering en ik geloof zonder meer, dat hij precies betekent wat hij lijkt te betekenen.

Laten we deze zin eens ontleden.

'En alzo': dat betekent, verwoord door Parkhurst: 'En dan, en dan ten laatste.' Het is meer een uitdrukking van tijd, en niet van de wijze waarop. Het is als in Handelingen 7:8: 'En alzo gewon hij (Abraham) Izak'; en in 1 Thessalonicencen 4:17: 'En alzo zullen wij altijd met den Heere wezen.'

'Israël zal zalig worden': dat wil zeggen de Joodse natie en het Joodse volk. Het kan onmogelijk op de heidenen betrekking hebben, omdat zij in de voorafgaande tekst genoemd worden, in directe tegenstelling tot de Joden: 'Dat de verharding voor een deel over Israël gekomen is, totdat de volheid der heidenen zal ingegaan zijn' (Rom. 11:25).

'Geheel Israël': dat wil zeggen het gehele volk der Joden. Dat kan niet slaan op een klein verkoren overblijfsel. Met name in dit hoofdstuk worden de Joodse natie en de verkiezing uit Israël in tegenoverstelling van elkaar genoemd. 'Hetgeen Israël zoekt, dat heeft het niet verkregen; maar de uitverkorenen hebben het verkregen, en de anderen zijn verhard geworden' (Rom. 11:7).

'Zal zalig worden': dat wil zeggen dat ze zalig zullen worden van hun huidig ongeloof en dat hun ogen geopend zullen worden en zij in de ware Messias zullen geloven. Dat ze uit hun lage staat verlost en weer in de gunst van de Heere hersteld worden. Dat ze een heilig volk zullen worden en tot een zegen voor de wereld zullen zijn.

Dit wat de interpretatie van onze tekst betreft. Nu zal ik verdergaan met de lezers uit te nodigen hun aandacht te vestigen op vier punten met betrekking tot Israël. Vier punten die iedere vriend der 'Joden' altijd opnieuw en helder voor ogen zou moeten houden. Afgezaagd en bekend zoals ze bij sommigen wellicht overkomen, worden ze

toch vaak vergeten en over het hoofd gezien door anderen. Toch aarzel ik niet te zeggen dat een vaste grip op deze vier punten aan de basis ligt van een werkelijke en blijvende interesse voor de Joodse zaak.

1. Ik vraag u dan in de eerste plaats, acht te slaan op de bijzondere geschiedenis van dit Israël, dat eenmaal 'zalig zal worden.'
2. Ik vraag nu ten tweede uw aandacht voor de bijzondere plaats die Israël als volk vandaag de dag inneemt.
3. Ik wil u in de derde plaats vragen acht te slaan op de bijzondere toekomstverwachting van Israël.
4. Ik zal u nu in de vierde en laatste plaats vragen, eens acht te slaan op de bijzondere schuld, die christenen hebben ten opzichte van Israël.

1. Ik vraag u dan in de eerste plaats, **acht te slaan op de bijzondere geschiedenis van dit Israël, dat eenmaal 'zalig zal worden.'**

Voor de feiten van die geschiedenis zal ik eenvoudig verwijzen naar de Bijbel. Wat het moderne scepticisme er ook van zegt, de geschiedenis die dat eerbiedwaardige oude boek verhaalt is even betrouwbaar als de geschiedenis van welk oud volk dan ook. We hebben niet meer recht haar accuratesse te betwisten dan die van de geschiedenissen van Egypte, Assyrië, Perzië en Griekenland, zoals die door Herodotus zijn opgetekend. Integendeel, er is een voortdurende stroom van bewijzen dat de oudtestamentische memoires van het Joodse volk volledig waar en betrouwbaar zijn.

We zien dan dat het Joodse volk meer begunstigd is geweest door God, gedurende bijna 1500 jaar, dan enig ander volk op aarde. Met recht kon David zeggen, 'En wie is, gelijk Uw volk, gelijk Israël, een enig volk op aarde, hetwelk God is heengegaan Zich tot een volk te verlossen?' (2 Sam 7:23). Het was het enige volk op aarde aan welk het God behaagde Zich te openbaren. Hun zijn de woorden Gods toebetrouwd (Rom. 3:2). Terwijl alle overige volkeren eraan overgelaten werden om in hun eigen wegen te wandelen en te leven in morele en geestelijke duisternis, werden de Joden overladen met een onvoorstelbare hoeveelheid licht en kennis. De eenvoudigste priester in Salomo's tempel was een veel groter theoloog dan Homerus. Daniël en Ezra wisten meer over God dan Socrates, Plato, Pythagoras en Cicero bij elkaar.

De Joden werden uit Egypte gebracht door een wonderlijke tussenkomst, geplant in Palestina, een van de meest uitgelezen streken der aarde, en afgebakend en afgezonderd van andere naties door bijzondere gebruiken en gewoonten. Zij werden voorzien van een morele wet uit de hemel, die zo volmaakt was dat tot op de dag van vandaag er niets van af te dingen of eraan toe te voegen valt. Ze werden geleerd God te aanbidden met ceremoniële gebruiken en verordeningen die, hoe drukkend ze wellicht ook op ons overkomen, op grootse wijze waren aangepast aan de menselijke natuur en de mensen voorbereidde op een hogere bedeling. Ze werden voortdurend gewaarschuwd en onderricht door profeten, en beschermd en verdedigd door wonderen. Kortom, als genade en zachtmoedigheid een volk goed zouden kunnen maken, dan was er geen volk op aarde zo goed als Israël. Terwijl Egypte, Babel en Griekenland de werken van hun eigen handen vereerden, was alleen de Jood een aanbidder van de enige ware God.

Maar we hebben gezien hoe het volk Israël een volk was dat altijd weer geneigd was zich van God af te wenden. Steeds weer opnieuw vervielen ze in afgoderij en boosheid en verzaakten de dienst van de God der vaders. Steeds weer opnieuw werden ze getuchtigd vanwege hun zonden en overgegeven in de handen van de volkeren rondom hen. De Midianieten, Filistijnen, Ammonieten, Syriërs en

Babyloniërs waren roeden waarmee ze herhaaldelijk werden gekastijd. Van de tijd der Richteren tot de tijd van de Kronieken zien we een treurige opsomming van voortdurend terugkerende opstand tegen God en steeds wederkerende straffen. Klaarblijkelijk was er geen volk dat zo koppig en weerspanning was, en dat zo gemakkelijk het verkregen onderricht terzijde wierp. Een volk dat zo genadig werd behandeld en dat toch zo ongelovig en onboetvaardig was.

We zien uiteindelijk dat Israël na 1500 jaar door God werd overgegeven aan een beangstigende bestraffing en dat ze de wrange vruchten van hun eigen zonden moesten plukken. Na herhaaldelijk Gods profeten te hebben verworpen, bereikten hun zonden een hoogtepunt door het verwerpen van Gods eniggeboren Zoon. Ze weigerden hun ware Koning, Davids grote Zoon en wilden alleen de keizer als hun vorst. Tenslotte was de beker van hun ongerechtigheid vol. Jeruzalem werd overgegeven in de handen der Romeinen. De heilige en schone tempel werd verbrand. De Mozaïsche inzettingen kwamen tot een einde. De Joden zelf werden uit hun land verstoten en verstrooid over de gehele wereld.

Deze ganse geschiedenis is wonderlijk en uniek en volstrekt anders dan wat ook door mensen opgetekend en bij mensen bekend is. Nooit werd een volk zo bijzonder begunstigd en tevens zo bijzonder gestraft. Nooit kwam een volk tot een dergelijke hoogte en nooit viel een volk zo diep. Nooit was er zulk een ontaarding van de menselijke natuur en de voortdurende tendens tot moreel en geestelijk verval. Zij die ons zo graag wijzen op het feit, dat zachtheid en liefde voldoen om mensen te hernieuwen en hen op het goede spoor te houden, vergeten altijd de machtige les die ons door de geschiedenis van de Joden wordt geleerd. De verdorvenheid van de mens is een veel ernstiger ziekte dan de moderne filosofen veronderstellen. Israël werd omgeven door genade en zachtmoedigheid en nochtans viel het. Laat dat nooit vergeten worden.

2. Ik vraag nu ten tweede uw aandacht voor **de bijzondere plaats die Israël als volk vandaag de dag inneemt.**

Bij de behandeling van dit punt zal ik eerst verwijzen naar feiten die ieder intelligent en goed-geïnformeerd mens kan inzien, of hij nu gelovig is of niet. Ik zal zo iemand toestaan mijn Bijbel voor een ogenblik te sluiten en zal hem niet vragen naar teksten te luisteren. Ik zal alleen aan feiten refereren en ik daag hem uit ze te weerleggen, als hij dat kan.

Ik beweer dan, dat de Joden op dit moment een bijzonder volk zijn en uitermate verschillen van ieder ander volk op aarde. Zij vervullen de profetie van Hosea: 'De kinderen Israëls zullen vele dagen blijven zitten, zonder koning, en zonder vorst, en zonder offer' (Hos. 3:4). Gedurende 1800 jaar zijn ze verstrooid geweest over de ganse aarde, zonder land, zonder regering, zonder hoofdstad, overal vreemdelingen en bijwoners die vaak hevig vervolgd en zeer kwalijk behandeld werden. Toch blijven ze tot op dit moment een onderscheiden en afgezonderd volk, meer dan enig ander volk op aarde. De wonderlijke woorden van die vreemde profeet Bileam, die hij door God gedwongen was te spreken, zijn letterlijk waar: 'Dat volk zal alleen wonen, en het zal onder de heidenen niet gerekend worden' (Num. 23:9).

Van welk volk op aarde kunnen deze dingen gezegd worden? Ik zeg met overtuiging: geen! Toen Ninevé en Babylon, Tyrus en het honderdpoortig Thebe in Egypte, Susan en Persépolis, Karthago en Palmyra werden vernietigd, wat gebeurde er toen met hun inwoners? We kunnen die vraag niet beantwoorden. Ze werden ongetwijfeld gevangen genomen en weggevoerd. Maar waar bevinden ze zich nu? Niemand die het weet.

Toen de Saksen, de Denen, de Normandiërs en de Vlamingen tijdens de vervolgingen van Alva en de Fransen na het edict van Nantes zich vestigden in Engeland, wat werd er toen van hen? Zij werden geleidelijk opgenomen in onze eigen bevolking en hebben over het algemeen hun nationale eigenschappen verloren, met uitzondering misschien van hun namen. Zoiets echter heeft nooit plaatsgehad bij de Joden; nog altijd zijn ze volkomen onderscheiden en hebben ze zich niet vermengd. Zelfs wat betreft tamelijk onbelangrijke zaken zijn de Joden totaal verschillend van welk ander volk op aarde dan ook. De tijd ontbreekt om die verschillen uitvoerig te behandelen.

Na achttien eeuwen zijn ze een onderscheiden volk. Lichamelijk zijn ze anders. Wie kent de Joodse gelaatstreken niet? Zelfs een man als Lawrence is in zijn boekwerk over de fysiologie haast verplicht te zeggen: 'De Joden tonen de meest opmerkelijke voorbeelden van een 'nationaal uiterlijk' dat onveranderd is gebleven ondanks de meest opmerkelijke veranderingen' (pagina 467, editie 3). Ze onderscheiden zich in gebruiken en gewoonten. De volharding waarmee ze vasthouden aan de zaterdagse sabbat, en aan de feesten waartoe hun wetten hen verplichten, zou de christenen tot schaamte moeten bewegen. Zelfs in hun politieke invloed zijn ze onderscheiden.

De buitengewone financiële macht, die ze uitoefenen op alle valuta-markten van de wereld, stellen hen in staat invloed uit te oefenen op regeringen in een mate, waar slecht weinigen weet van hebben. Kortom, als er een volk is dat zo onderscheiden en gekenmerkt is ten opzichte van anderen en ook gescheiden van anderen, dan is dat Israël.

Hoewel ze achttien eeuwen lang onder de heidenen hebben geleefd, zijn ze nog even verschillend van de heidenen als zwart verschillend is van wit en lijken ze even onmogelijk vermengbaar of oplosbaar, als water te vermengen is met olie.

Hoe is deze bijzondere stand van zaken dan te verklaren? Waar kunnen we een reden vinden voor de unieke en bijzondere positie die de Joden in de wereld innemen? Waarom neemt dit volk, in tegenstelling tot de Saksen, Denen, Normandiërs, Vlamingen en Fransen, nog steeds zo'n buitengewone plaats in? Dit ondanks dat ze in stukken gebroken zijn als een wrak, verspreid levend onder de 1500 miljoen inwoners op deze aardbol. Na 1800 jaar is dit volk noch vernietigd, noch verpletterd, noch verdampt, noch vermengd, maar leeft het nog even onderscheiden en bijzonder als in de dagen dat Titus' triomfboog in Rome werd opgericht. Ik heb niet het minste idee hoe vragen als deze moeten worden opgelost door mensen, die de waarheid van de Heilige Schrift ontkennen. In alles wat ik gelezen heb ben ik nooit een eerlijke poging tegengekomen van de zijde van de ongelovigen. Ik ben er vast van overtuigd dat er voor de ongelovigen geen onoverkomelijker moeilijkheden zijn dan de vraag, hoe de Joden erin slagen zo lang zo onderscheiden te blijven voortbestaan.

Het is als een steen des aanstoets die vele moderne theologen wellicht verachten maar die ze geenszins kunnen verplaatsen of optillen. God heeft onnoemelijk veel getuigen voor de waarheid van de Schrift; wilde men zich echter maar de moeite getroosten ernaar te luisteren. Toch kunt u ervan op aan dat er geen getuige is, die zo onbeantwoordbaar is als degene die zich voortdurend voor de ogen der mensen doet gelden. Die getuige is de Jood.

De vraag over de uitzonderlijke en unieke positie van het Joodse volk behoeft niemand tot twijfelmoedigheid aan te zetten, indien hij de Bijbel gelooft. Nadat u eenmaal dat Boek hebt opengeslagen wordt de knoop, die de sceptische geest zo vaak heeft verbijsterd, door u heel eenvoudig ontward. Het geïnspireerde boekwerk dat u in uw handen hebt verschaft u een volledige verklaring. Onderzoek het met een oprechte vastbeslotenheid om een letterlijke uitleg te geven aan de profetische gedeelten en om

alle traditionele uitleg af te wijzen, en iedere moeilijkheid zal als sneeuw voor de zon verdwijnen.

Ik wil staande houden, dat de bijzondere positie die Israël inneemt op aarde gemakkelijk te verklaren is vanuit de Heilige Schrift. Zij zijn immers een volk dat door God apart gehouden is voor een groots en bijzonder doel. Dat doel is: hen als een middel te gebruiken om in het laatste der dagen de wereld bekend te maken met Gods toorn over de zonde en het ongeloof en Gods almacht en Zijn almachtige ontferming. Zij worden terzijde gehouden, opdat zij tenslotte gered, bekeerd en naar hun eigen land teruggebracht kunnen worden. Zij zijn apart gehouden en in stand gehouden, opdat God in hen Zijn grote haat tegen de zonde maar tevens Zijn grote vergevende liefde en grote macht om te bekeren kan laten zien aan engelen en mensenkinderen. Dat zal nimmer beseft worden tot op de dag dat 'gans Israël zal zalig worden.'

3. Ik wil u in de derde plaats vragen acht te slaan op **de bijzondere toekomstverwachting van Israël.**

We hebben gezien dat de uitzonderingspositie van de Joden vandaag de dag tegelijkertijd leerzaam en allerpijnlijkst is. Nog altijd leven ze onder het rechtvaardig ongenoegen van God omdat ze Zijn profeten verachtten en Zijn leringen verwierpen, omdat ze weigerden de stem Zijner Schriften, die ze iedere sabbatdag hoorden, te geloven. Omdat ze de Vorst des levens doodden en Zijn moordenaars en verraders waren, kwam Zijn wraak 'met vlammend vuur' op hen neer en gedurende een tijd werden zij afgewezen en verworpen. Net als Kaïn sloegen zij hun heilige Broeder, en net als Kaïn zijn ze uitgestoten en zwervers op aarde en dragen zij het merkteken van Gods ongenoegen. Het bloed van de Messias, die zij doodden, is over hen en hun kinderen gekomen. En nochtans zijn hun ogen verblind. De sluier ligt nog op hun harten. Zij staan heden voor de wereld als een baken op een berg, als een permanente getuige dat niets zo beledigend is voor God als ongeloof, formalisme, eigengerechtigheid, en het misbruik van voorrechten. Zo is hun huidige positie. Maar wat is hun toekomstperspectief? Laten we ons andermaal tot de Bijbel wenden en zien.

De geschiedenis van Israël is nog niet ten einde. Er moet nog een wonderlijk hoofdstuk aan de mensheid geopenbaard worden. De Schrift vertelt ons overduidelijk dat er een tijd komt, waarin de positie van Israël zich totaal zal wijzigen en dat het andermaal in de gunst van God zal komen te staan. Immers, wat zegt de Schrift dat niet zal uitkomen? Wat is in dat boek voorspeld dat ooit zal kunnen falen?

Ik lees dat: 'Wanneer het tot den Heere zal bekeerd zijn, zo wordt het deksel weggenomen' (2 Kor. 3:16).

Ik lees dat er een dag komt waarop God zal zeggen: 'Doch over het huis Davids, en over de inwoners van Jeruzalem, zal ik uitstorten den Geest der genade en der gebeden; en zij zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen, als met de rouwklage over een enigen zoon' (Zach. 12:10).

Ik lees dat in die dagen: 'Zal er een fontein geopend zijn voor het huis Davids, en voor de inwoners van Jeruzalem, tegen de zonde en tegen de onreinigheid' (Zach. 13:1). Ik dring erbij u opaan om in herinnering te houden, dat de primaire toepassing van deze profetieën van Zacharia letterlijk voor de Joden geldt.

Ik lees bovendien dat God tot Israël in Ezechiël spreekt: 'Want Ik zal u uit de heidenen halen, en zal u uit al de landen vergaderen; en Ik zal u in uw land brengen. Dan zal Ik rein water op u sprengen, en gij zult rein worden; van al uw onreinigheden en van al uw drekgoden zal Ik u reinigen. En Ik zal u een nieuw hart geven, en zal een nieuwen

geest geven in het binnenste van u; en Ik zal het stenen hart uit uw vlees wegnemen, en zal u een vleses hart geven. En Ik zal Mijn Geest geven in het binnenste van u; en Ik zal maken, dat gij in Mijn inzettingen zult wandelen, en Mijn rechten zult bewaren en doen. En gij zult wonen in het land dat Ik uw vaders gegeven heb, en gij zult Mij tot een volk zijn, en Ik zal u tot een God zijn. En Ik zal u verlossen van al uw onreinigheden; en Ik zal roepen tot het koren, en zal dat vermenigvuldigen, en Ik zal geen honger op u leggen. En Ik zal de vrucht van het geboomte en de inkomst des velds vermenigvuldigen; opdat gij de smaadheid des hongers niet meer ontvangt onder de heidenen. Dan zult gij gedenken aan uw boze wegen en uw handelingen, die niet goed waren; en gij zult een walging van u zelf hebben over uw ongerechtigheden en over uw gruwelen. Ik doe het niet om uwentwil, spreekt de Heere HEERE, het zij u bekend! Schaamt u en wordt schaamrood van uw wegen, gij huis Israëls! Alzo zegt de Heere HEERE: Ten dage, als ik u reinigen zal van al uw ongerechtigheden, dan zal Ik de steden doen bewonen, en de eenzame plaatsen zullen bebouwd worden. En het verwoeste land zal bebouwd worden, in plaats dat het een verwoesting was, voor de ogen van een ieder, die er doorging. En zij zullen zeggen: Dit land dat verwoest was, is geworden als een hof van Eden; en de eenzame, en de verwoeste en verstoorde steden zijn vast en bewoond. Dan zullen de heidenen, die in de plaatsen rondom u zullen overgelaten zijn, weten, dat Ik, de HEERE, de verstoorde plaatsen bebouw, en het verwoeste beplant. Ik, de HEERE, heb het gesproken en zal het doen. Alzo zegt de Heere HEERE: Daarenboven zal Ik hierom van het huis Israëls verzocht worden, dat Ik het hun doe; Ik zal ze vermenigvuldigen van mensen, als schapen. Gelijk de geheiligde schapen, gelijk de schapen van Jeruzalem op hun gezette hoogtijden, alzo zullen de eenzame steden vol zijn van mensenkudden; en zij zullen weten, dat Ik de HEERE ben' (Ez. 36:24-38).

Opnieuw herinner ik u eraan dat deze wonderlijke passage in de eerste plaats op de Joden van toepassing is! Ongetwijfeld is het de Kerk van Christus toegestaan er een geestelijke toepassing uit te verkrijgen. Laten we echter nooit vergeten dat de Heilige Geest het allereerst liet optekenen ten bate van Israël.

De tijd zou me ontbreken om alle Schriftgedeelten aan te halen waarin de toekomstverwachting van Israël geopenbaard wordt. Jesaja, Jeremia, Ezechiël, Hosea, Joël, Amos, Obadja, Micha, Zefánja, Zacharia: zij allen verklaren dezelfde dingen. Zij allen voorspellen met meer of mindere stelligheid, dat aan het einde van deze bedeling de Joden naar hun eigen land zullen terugkeren en in de gunst des Heeren zullen hersteld worden. Ik beweer niet, dat ik onfeilbaar ben in de interpretatie van de Heilige Schrift in dezen. Ik ben meer wel degelijk van bewust dat er vele voortreffelijke christenen zijn, die al deze dingen niet op dezelfde wijze zien als ik dat doe. Ik kan alleen zeggen dat in mijn ogen de toekomstige redding van Israël als volk, hun terugkeer naar Palestina en hun algemene bekering tot God net zo duidelijk staan beschreven in Gods Woord als iedere andere voorzegging.

Wat de tijd aangaat waarin Israël tot bekering zal komen, ik schrik ervoor terug om daar een mening over te geven. Ongetwijfeld zijn er 'vele tekenen der tijden' die de ernstige aandacht opeisen van alle christenen en het zou niet moeilijk zijn deze op te sommen. Desondanks zijn we slechte beoordelaars van datgene wat er in onze eigen tijd gebeurt. We zijn te vlug geneigd er al te grote aandacht aan te besteden, eenvoudig vanwege het feit dat het ook onszelf betreft. Laten we volstaan met te geloven dat, wat God ook gesproken heeft aangaande Israël, Hij dat op Zijn tijd zal vervullen. Laten we niet overhaast tewerk gaan met het vaststellen van data. De laatste woorden van de Heiland zijn uiterst leerzaam. Toen de discipel zei: 'Heere, zult Gij in

deze tijd aan Israël het koninkrijk wederoprichten?' antwoordde Hij, 'Het komt u niet toe, te weten de tijden of gelegenheden, die de vader in Zijn eigen macht gesteld heeft' (Hand. 1:6,7). Voor de bestudering van de profetie is dit allerleerzaamst en verschaft een bijzondere zegening. Om zelf profeten te worden is niet verstandig en brengt het christendom slechts in diskrediet.

Wat betreft de wijze waarop de gehele zaligmaking van Israël tot stand zal komen doen we er goed aan, deze niet van al te nabij te bezien. We moeten overhaaste speculatie en eigen interpretatie zien te voorkomen. Als ik met de grootste voorzichtigheid een mening naar voren mag brengen, dat komt het mij voor dat de Schrift aangeeft dat deze bekering niet zal plaatshebben zonder een zeer grote bezoeking, een die zeker veel groter was dan degene die voorafging aan hun verlossing uit Egypte.

Ik zie veel in de woorden van Daniël: 'Als het zal zulk een tijd der benauwdheid zijn zal, als er niet geweest is, sinds dat er een volk geweest is, tot op dienzelven tijd toe; en te DIER tijd zal uw volk verlost worden, al wie gevonden wordt geschreven te zijn in het boek' (Dan. 12:1).

Ik geloof dat de woorden van Zacharia nog vervuld moeten worden: 'En het zal geschieden in het ganse land, spreekt de HEERE, de twee delen daarin zullen uitgeroeid worden, en den geest geven; maar het derde deel zal daarin overblijven. En Ik zal dat derde deel in het vuur brengen, en Ik zal het louteren, gelijk men zilver loutert, en Ik zal het beproeven, gelijk men goud beproeft; het zal Mijn Naam aanroepen, en Ik zal het verhoren; Ik zal zeggen: Het is Mijn volk; en het zal zeggen: de HEERE is mijn God' (Zach. 13:8,9).

Toch geef ik volmondig toe dat dit diepe verborgenheden zijn. Het zij u en mij voldoende te weten, dat Israël wedergebracht zal worden, en bekeerd en gered zal worden, zonder dat we ons in allerlei details behoeven te verliezen. Laat me dit deel van mijn verhandeling afsluiten met de woorden van de apostel: 'O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods, hoe ondoorzoekelijk zijn Zijn oordelen, en onnaspeurlijk Zijn wegen!' (Rom. 11:33).

Laten we slechts het grote principe, opgetekend door Jeremia, vasthouden: 'Maar gij, Mijn knecht Jakob! vrees niet, en ontzet u niet, o Israël! Want zie, Ik zal u verlossen uit verre landen, en Uw zaad uit het land hunner gevangenis; en Jakob zal wederkomen, en stil en gerust zijn, en niemand zal hem verschrikken. Gij dan Mijn knecht Jakob! vrees niet, spreekt de Heere; want Ik ben met u; want Ik zal een voleinding maken met al de heidenen, waarhenen Ik u gedreven zal hebben, doch met u zal Ik geen voleinding maken, maar u kastijden met mate, en u niet gans onschuldig houden' (Jer. 46:27,28).

4. Ik zal u nu in de vierde en laatste plaats vragen, eens acht te slaan **op de bijzondere schuld, die christenen hebben ten opzichte van Israël.**

Ik zal heel kort bij dit deel van mijn verhandeling stilstaan, omdat het een aspect is waar de meeste mensen mee vertrouwd zijn. Toch is het een aspect van zo'n groot belang, dat ik er absoluut niet aan voorbij durf te gaan. Het is een aspect waar wij allen aan herinnerd moeten worden.

Dat ieder christen schuldig en verplicht is zijn naaste goed te doen, is een van de eerste grondbeginselen van het Evangelie. Een onwetend, vormelijk kerkganger, die nooit zijn Bijbel leest, of nooit met geheel zijn hart bidt of ernstig nadenkt over zijn ziel, zal dit wellicht niet begrijpen. Hij is vlug geneigd om met Kaïn te zeggen: 'Ben ik mijns broeders hoeder?' of 'Laat een ieder zich met zijn eigen zaken bemoeien.' Maar een mens die door de Heilige Geest geleerd is, die zijn zonden gevoelt, en de smaak

van de vrede met God heeft mogen proeven, zo iemand zal ernaar verlangen aan anderen goed te doen. Hij zal te doen hebben met hen die zonder God en zonder Christus voortleven. Zo iemand zal zeggen: 'Ik ben schuldig aan Griek en heiden, aan Afrika en India, China en Brazilië, om te doen wat ik kan om zielen te redden en anderen deelgenoot van mijn zegeningen te maken.

Nu vraag ik zo iemand vandaag, om ernstig onder ogen te zien of hij geen speciale verplichtingen tegenover de Joden heeft. Ik vraag hem, zich te binnen te brengen dat er bijzondere redenen zijn waarom we meer dan gewone zorg voor Israël zouden moeten hebben.

- (1) Aan wie danken wij onze Bijbel? Door wiens handen werd dat gezegende boek geschreven? Een boek dat een lamp voor zovele voeten en een licht op zoveel paden is. Een boek, zonder welk we nimmer getroost zouden kunnen leven en ook nimmer getroost zouden kunnen sterven. Ik antwoord dat ieder boek uit het Oude en het Nieuwe Testament, behalve dat! van Job, geschreven werd door Joden. De pennen, die de Heilige Geest begeleidde om op te schrijven wat Hij ingaf, werden alle door Joodse vingers vastgehouden. De handen die aan het werk werden gezet om dat onvergelykbare zwaard van de Heilige Geest te smeden, waren Joodse handen. Iedere keer dat we dat wonderbaarlijk boekwerk ter hand nemen, een werk waarvan geen ongelovige het bestaan en het wezen kan verklaren, een werk waaruit we telkens weer lering, verbetering en terechtwijzing ontvangen, dat werk kwam deels voort uit het Joods verstand. De tekst waaruit we heden nog leven, de tekst waaraan we zullen vasthouden op weg naar de dood, de tekst die ons een staf zal zijn als we moeten afdalen naar de doodsrivier, diezelfde tekst werd allereerst zwart op wit gezet door Joden. Welnu, is dat niet iets groots?
- (2) Aan wie danken we de eerste Evangelieverkondiging? Wie waren de eersten om uit te gaan in de wereld en om de onnaspeurlijke rijkdommen van Christus aan de heidenen te verkondigen? Opnieuw zeg ik: het waren allen Joden. De mannen die in het begin de wereld omkeerden en de heidense tempels van hun aanbidders beroofden, en bovendien de filosofen van Griekenland de mond snoerden, en koningen en heersers op hun zetels deden beven, en die de Naam van de gekruisigde Jezus van Nazareth meer invloed deden hebben dan de keizers. Het waren kinderen van Israël. Velen stierven spoedig om hun geloof. De lamp die zij aanstaken werd door menigten van bekeerde heidenen, die hun voetsporen volgden, ter hand genomen. Het feit blijft, dat de eersten die dat gezegende werk begonnen, dat werk waarop het hele kerkelijke leven gebouwd is en waar het van afhangt, allen Joden waren. In welke situatie zou Europa zich op dit moment bevinden, als er niet de invasie geweest was van Joodse predikers, die gehoor gaven aan de oproep: 'Kom over en help ons.' Voorzeker, ook dat is niet niets.
- (3) Boven alles, wat zullen we zeggen van het grote feit dat de vrouw, waaruit de Zaligmaker werd geboren, een Joodse vrouw was? Toen dat grote geheimenis, de vleeswording van Christus, plaatsvond, een geheimenis waarop zovelen een smet werpen, toen het Woord vlees werd, was de maagd die op zulk een wonderbaarlijke wijze het leven gaf aan een Zoon, een maagd uit het huis van David. Dat grote voorrecht viel geen koninklijke familie uit Assyrië, Perzië, Griekenland of Rome ten deel. Dat kostbare bloed dat op Golgotha werd gestort voor onze redding, was het bloed van een Man die ons in alles gelijk werd, uitgenomen de zonde. Deze Man nam de natuur aan van een mens, geboren uit het volk van Israël. Laat het nimmer vergeten worden dat het zaad van de vrouw

dat de kop van de slang vermorzelde, dat de Middelaar werd tussen God en de mensen, de almachtige Vriend der zondaren, die de gelijkenis van een dienstknecht aangenomen heeft, hoewel Hij Gode even gelijk was, dat Hij het een vreugde heeft geacht een Jood te worden. 'Hij nam het zaad van Abraham aan' (Hebr. 2:16).

Wanneer deze feiten geen bijzondere claim leggen op de christenen, dan heb ik mij schromelijk vergist. Ten overstaan van de Bijbel, de prediking van het Evangelie en de persoon van Christus, ben ik zo stoutmoedig te zeggen dat Christenen inderdaad een bijzondere plicht tegenover Israël hebben. Als er zoiets in de wereld bestaat als dankbaarheid, heeft iedere christen op aarde een zware verplichting ten opzichte van de Joden. Maar hoe kan die schuld dan vereffend worden? Deze vraag laat zich op twee manieren beantwoorden.

Aan de ene kant kunnen we deze schuld direct betalen door het Evangelie bij de Joden te brengen, waar zij zich dan ook op aarde bevinden. Zij zullen ongetwijfeld met bijzondere wijsheid, inzicht en voorzichtigheid benaderd moeten worden. Zij dienen niet als heidenen benaderd te worden maar als mensen die de halve waarheid reeds kennen, die het Oude Testament evengoed geloven als wij, hoewel ze de volle betekenis ervan niet verstaan en aannemen. Maar de ervaring leert dat er alle reden is om hen, die met liefde en geduld pogen Israël naar de ware Messias, de Christus Gods te brengen, aan te moedigen.

Net als in de tijd der apostelen, hoewel het volk als geheel volhardt in het ongeloof, is daar een 'overblijfsel geworden, naar de verkiezing der genade.' Ik herhaal dat er overvloedige bemoediging is om te doen wat *de Vereniging ter Bevordering van Christendom onder de Joden* doet en om het Evangelie direct aan de Joden te verkondigen. Als Saulus, de Farizeeër, bekeerd werd en een christen werd, waarom zouden we dan wanhopen aan de bekering van welke Israëliet op aarde dan ook in Europa, Azië, Afrika of Amerika?

Anderzijds kunnen we onze schuld indirect vereffenen door te trachten de struikelblokken te verwijderen, die nu tussen de Joden en het christendom liggen. Het is een treurige belijdenis die gedaan moet worden, dat er wellicht niets is dat Israël zo verhardt in het ongeloof als de zonden en de onrechtlijnigheid van belijdende christenen. De naam van Christus wordt te vaak gelasterd onder de Joden vanwege het gedrag van hen die zich christenen noemen. Wij wekken weerzin op bij Israël voor de deur des levens en maken hen weerspanning door ons gedrag. Afgoderij onder de rooms-katholieken, scepticisme onder de protestanten, verwaarlozing van het Oude Testament, minachting voor de leerstelling van de verzoening, schaamteloze zondagsontheiliging, wijdverspreide zedeloosheid, al deze dingen hebben ongetwijfeld een grote invloed op de Joden. Ze hebben ogen en kunnen zien. De naam van Christus wordt onder hen misbruikt en gelasterd, niet in het minst vanwege de gedragingen van hen die in Zijn Naam gedoopt werden. Hoe stoutmoediger en beslister alle ware christenen zich richten tegen bovengenoemde praktijken, en zich verre houden van enige medeplichtigheid eraan, des te waarschijnlijker is het dat ze met zegen het christendom onder de Joden zullen bevorderen.

Laat me dan nu tenslotte een paar woorden van toepassing uitspreken.

Ik vraag allen die deze verhandeling lezen, om de zaak van de 'Vereniging voor de Joden' en de gehele Joodse zaak om de volgende redenen ter harte te nemen.

1. Neem deze zaak ter harte vanwege de belangrijke plaats die de kwestie in de Heilige Schrift inneemt. Gewen u aan de gewoonte om de profetieën te lezen met

slechts een letterlijke interpretatie van de eigennamen. Verwerp het idee dat Jakob, Israël, Jeruzalem, Juda en Sion alleen slaan op de christenen en dat de voorspellingen over de wederkomst slechts geestelijk verstaan moeten worden en de voorspellingen over de eerste Advent letterlijk. Wees eerlijk en rechtvaardig. Als u van de Joden verwacht, dat ze het drieënvijftigste hoofdstuk van Jesaja letterlijk nemen, verzeker uzelf er dan van dat u het vierenvijftigste, zestigste en tweeënzestigste hoofdstuk ook letterlijk neemt. De protestantse Hervormers waren niet volmaakt. Ik durf te beweren dat ze zich nergens zo in vergist hebben als in de uitleg van de oudtestamentische profetieën. Zelfs onze geautoriseerde versie van de Bijbel bevat vele inhoudsopgaven die zo zijn opgesteld dat ze vlug misleidend overkomen wanneer men de profetische boeken leest. Wanneer de herziene versie uitkomt, geloof ik vast dat we hierin een sterke verbetering zullen zien.

2. Vervolgens moet u de Joodse zaak ter harte gaan vanwege de tijd waarin we leven. Een mens moet wel stekeblind zijn als hij niet in de gaten heeft, hoeveel aandacht politici en staatslieden besteden aan de landen die Palestina omringen. De vreemde gang van zaken in Egypte, het aanleggen van het Suëzkanaal, de bezetting van Cyprus, het Eufraatspoorweg-project, het verdwijnen van het Turkse rijk, de driehoeksverdeling van Palestina, wat een verbazingwekkende dingen zijn dit allemaal! Wat hebben ze te betekenen? Hij, die gelooft, zal niet haasten. Ik wil niet doen alsof ik het hier voor het zeggen heb. Toch dunkt mij, dat ik de stem Gods hoor zeggen: 'Sla acht op de Joden, zie naar Jeruzalem.'

3. Vervolgens, neem de Joodse zaak ter harte vanwege de belofte van bijzondere zegeningen, die gegeven schijnt te worden aan hen die om Israël geven. Ik daag iedereen uit te ontkennen, dat er weinigen geweest zijn die nuttiger waren voor de wereld dan de volgende welbekende predikers: Charles Simeon, Edward Bickersteth, Haldane Stewart, Dr. Marsh, Robert McCheyne, en, hoewel laatstgenoemd, zeker niet de minste: Hugh McNeile. Zij waren mannen van verscheiden gaven en gedachten, maar ze deelden een gemeenschappelijke eigenschap in hun godsdienst: Zij hadden de Joodse zaak lief. Aan hen werd de belofte vervuld: 'Wel moeten zij varen, die u beminnen' (Ps. 122:6).

4. In de volgende plaats moet u de Joodse zaak ter harte gaan vanwege de nauwe verwantschap die er bestaat tussen het Joodse volk en de beëindiging van deze bedeling door de wederkomst van Christus. Staat er niet geschreven: Als de Heere Sion zal opgebouwd hebben, zal Hij in Zijn heerlijkheid verschijnen (Ps. 102:16): 'EN indien hun verwerping de verzoening is der wereld, wat zal de aanneming wezen, anders dan het leven uit de doden?' (Rom. 11:15). De woorden die de engel Gabriël richtte tot de maagd Maria zijn nog nimmer vervuld: 'Hij zal over het huis Jakobs Koning zijn in der eeuwigheid, en Zijns Koninkrijks zal geen einde zijn' (Luk. 1:33).

5. Ten laatste, laten we jaarlijks onze steun betuigen aan die grote en goede 'Vereniging voor de Joden' met ons geld en onze gebeden. Ons geld zal welbesteed zijn aan een oud en getrouw dienstknecht van Christus, die Christus' werk op Christus' eigen wijze doet. Onze gebeden zijn welbesteed, als ze gedaan zijn voor een zaak die zo na aan het hart van de Meester ligt. De tijd is kort. De nacht van de wereld komt naderbij. Als er ooit een natie 'op een dag wordt geboren' zal die natie Israël zijn. Laten we om die gezegende voltooiing bidden en naar gewoonte onze gaven besteden in het werkelijke geloof van de woorden: ***'En alzo zal geheel Israël zalig worden.'***